

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii
Dei**

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Index Rerum Et Materialiarum Memorabilium Quæ Hac Prima Parte De Deo
Homine Continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

INDEX RERVM

E T

MATERIARVM MEMORABILIVM

QVÆ HAC PRIMA PARTE

DE DEO HOMINE CONTINENTVR.

Abraham.

AQuè meruit Abraham matrimonio, ac Ioannes
virginitate. disp. 61. §. 39.
Abraham & David meruerunt vt essent progenitores
Christi. disp. 29. §. 2. vide Patres antiqui.

Accidens.

Accidens semper est extra omnem substantiam. disp. 61.
§. 31.

Actio.

Actio & eius terminus eadem ratione voluntate decer-
nuntur. disp. 13. §. 24. & seqq. & §. 252.

Actio non potest amari posterius termino. §. 244.

amatur vel eodem actu, vel simul cum termino. §. 246.

Terminus non potest sui actionem mereri. §. 247.

Non potest actio amari conditionatè, quando terminus
amatur absolutè. §. 249.

Terminus necessario amatur cum aliqua actione in par-
ticulari, non tamen cum hac. §. 250.

Admissa doctrinà de voluntate distincta circa terminum
& actionem, non est tamen ad rem. §. 256. & seqq.

Esset actio primum ridiculum. §. 260.

Actio secunda supponeret per accidens primam. §. 263.

Due actiones adæquata ex natura rei non possunt esse si-
mul. §. 269.

Secunda actio, est verè productio termini. §. 290.

Actiones sunt suppositorum. disp. 26. §. 25. 30. &
seqq. præsertim §. 34.

Actio diuinitus potest esse sine supposito. §. 38.

Due actiones adæquata fuerunt in Christo humana ge-
neratione. disp. 28. §. 46.

Actus.

Actus naturalis potest esse de obiecto supernaturali iam
reuelato. disp. 8. §. 1. & 37.

Actus euidentis est, cuius obiecto non possumus dissentiri. §. 3.

Actus euidentis improprie quis fit. §. 3.

Actus noster naturalis non mouet Deum vi imperatiua
ad præmium supernaturale, sed remouendo prohibens.
disp. 28. §. 14.

Actus quando est, est absolutè. disp. 62. §. 53.

Actus moralis definitio explicatur. §. 96. & seqq.

Actus liber Dei, vt liber, non habet distinctam ratione
bonitatem à necessario. §. 65.

Actus liber habet aliquam extensionem ad omissionem pu-
ram aut positiuam. §. 98.

Actus circa æqualia ex se est honestus aut turpis cum phy-
sica libertate, non tamen bonus dignus premio aut sup-
plicis. §. 99.

Actus charitatis in Christo à quibus cognitionibus sint orti.
disp. 63. §. 3.

Actus idem non potest esse liber & necessarius, etiam ex di-
uersis capitibus. §. 7. & seqq.

Deus etiam cum creaturis terminat necessarium actum

amoris ex visione. §. 12.

Duo actus distincti numero non sunt in electione Beato-
rum. §. 15. & 16.

Actus contritionis. vide Contritio.

Adamus.

Prima gratia Adami fuit ex meritis Christi. disp. 13.
§. 294.

Eam meruit Christus actibus amoris, morte non consum-
matis. §. 298.

Potuit etiam esse effectus mortis consummata acceptata
actibus conditionatis. §. 299.

Deus fieret homo, tamen si Adamus non peccaret. §. 31.
& 38.

Admiratio.

Ipsa est affectus voluntatis laudandi rem magnam. disp.
68. §. 2.

excitat affectum sciendi causam rei mira. ibid.

quandiu duret. ibid.

An ea in Christo fuerit, & qualis. ibid. & §. 3. & seqq.

Adoptio Christi.

Filius Dei accipitur variè. disp. 82. §. 1.

Filius naturatus quis fit. §. 3.

Filius adoptiuus quis fit. ibid.

Idem probatur ex Adriano Pont. §. 4. & seqq.

Vetus consuetudo adoptandi. §. 10.

Iusti sunt filij Dei adoptiui. §. 11. & seqq.

Adoptio filiorum Dei in quo consistat formaliter. §. 15.

Omnes iusti, etiam reprobi dum sunt in gratia, sunt filij
adoptiui Dei. §. 16. & 17.

Error Felicij & Elipandi de adoptione Christi. disp. 83.
§. 6. & seqq.

Adoptio & seruitus propria in Christo parum distant ab
errore Nestorij. §. 8.

Ob eam affinitatem & aliud quid, Felix & Elipandus
sunt insimulati nestorianisimi. §. 9.

Hac latè probantur. §. 10. & seqq.

Qui censeant Felicem & Elipandum fuisse Nestorianos.
§. 14. & seqq.

An Christus vt homo sit adoptiuus; opinio Durandi.
§. 21. & seqq.

Ea est error Felicij. §. 23.

Eadem impugnatur latè. §. 24. & seqq.

Ex adoptione infert Adrianus dualitatem in Christo.
§. 29. & seqq. præsertim 30. & 31.

Error Elipandi non fuit de duabus personis. disp. 78. §. 48.
disp. 83. §. 7. & 26. præsertim §. 29. & 32.

Adoptionem Christitæ reterunt Patres & Scholastici. disp.
83. §. 39.

Argumento in forma euidenti probatur Christum non esse
adoptiuum. §. 42.

De adoptione humanitatis Christi. §. 44. & seqq.
Huma-

INDEX RERVM.

- Humanitas non est adoptata. §. 45. Probatur ex Concilio Francford. §. 50. & seqq.
- Non est adoptio omnis gratia, sed tantum gratia non vniens physicè est adoptio. §. 57.
- Gratia habitualis quid requirat vt sit adoptio. §. 50.
- Adoratio Christi.
- Humanitas Christi cum Verbo adoratur latría. disp. 85. §. 3.
- Humanitas Christi ob dignitatem à Verbo, adoratur latría. §. 7.
- si adoretur propter excellentiam creatam tantum, non adoratur latría. §. 8.
- Maria Deipara quia gestauit Christum, potest adorari latría. §. 13.
- Aduentus Christi dependenter aut independenter à peccato.
- Christus potest considerari redemptor in actu primo, disp. 13. §. 305. & 306.
- Christus potuit amari redemptor in actu primo & secundo. §. 4.
- Christus primo absoluto & efficaci decreto Dei fuit amatus indifferens ad passionem & impassionem. §. 5.
- Quid sit passibilitas remota & proxima. §. 5. 7. & 10.
- Hac sententia potest omnibus esse communis, etiam opinantibus Christum venisse cum dependentia à peccato prauiso. §. 6.
- Difficultates contra eam sententiam & responsa. §. 9. & seqq.
- Quae decreta Christum passibilem continent virtualiter. §. 19.
- Deus primo illo decreto voluit Christum propter nostram salutem. §. 16. & 307. & seqq.
- Substantiam Christi non esse decretam propter nos, non est laudanda doctrina. §. 18. & 19.
- idem contra Scotum vrgetur. §. 20.
- Christus in substantia non pendet ab existentia peccati. §. 27. & 308. & 309.
- Sufficeret dependentia à peccato conditionatè futuro, & immediatè absoluto. §. 28. & 308. & seqq.
- Deus potuit velle Incarnationem ab suam gloriam independenter à peccato. §. 29. & 30. & seqq.
- Ratio à priori est voluntas Dei. §. 36.
- Quo pacto Deus posuit Christum velle propter nos, an ratione totius personae, an solius humanitatis & personae. §. 37.
- Christus amatus fuit vt finis, id est propter nos. §. 39. & 40.
- Deum non futurum hominem, nisi dependenter à peccato prauiso, censent Thomista. §. 46.
- Defenditur S. Thomas contra Scotum. §. 53. & seqq.
- Quomodo Christo non veniente, multi praedestinentur. §. 59.
- Primam gratiam parentum secundum se non fuisse ex meritis Christi, non est absurdum in sententia B. Thomae, secus verò vt reparatam. §. 60.
- In sententia S. Thomae duo primi homines fuerunt prauisi, antequam Christus. §. 65.
- Ceteros homines fuisse etiam prauisos in statu absoluto, antequam Christus fuerit prauisus, qui censent. §. 66.
- Christus in ea sententia tenet tertium locum. §. 67. vide infra.
- Primi parentes vitauerunt multa peccata ex gratia Christi, in filiorum susceptione. §. 68. vide curiosam questionem §. 69. & seqq.
- Posterius Adami sunt sub conditione, non absolutè, decreti antequam Christus. §. 76. & 77.
- Omnes posterius Adami acceperunt ex meritis Christi, vt possent concipi sine peccatis parentum. §. 77.
- Nulum esset absurdum, si post Christum prauisus non esset alius homo. §. 80.
- Christus quo pacto venit in remedium peccati. §. 81. & §. 302. & seqq. vide infra.
- Christus habuit comexionem cum hominibus. §. 82.
- Christus non veniret nisi futura essent peccata originalia, ex sententia B. Thomae. §. 83.
- veniret tamen, etiamsi actualia non essent futura. §. 84.
- Probabilis est Christum venturum, etiamsi Adamus non peccaret actu. §. 107. 301. & 308.
- Quo pacto P. Molina defendat Christi substantiam decretam ante absolutam prauisionem peccati, & tamen non esset Incarnatio nisi peccatum esset. §. 108. & seqq. vide infra. vide etiam Ordo intentionis.
- Christus est decretus absolutè ante absolutam prauisionem peccati. §. 292.
- Deus fieret homo, tametsi Adamus non peccaret. §. 301. & 308.
- Quo pacto sit Christus redemptor in actu primo. §. 305.
- Quo pacto sit Christus actualis redemptio. §. 306.
- De Christi redemptione actuali fuit tantum decretum conditionatum, ante prauisionem absolutam peccati. §. 307.
- Peccata pro illo priori considerantur vt imminencia, non absolutè existentia. §. 310.
- Decretum conditionatum de nostra redemptione fuit in estimatione morali absolutum. §. 311.
- Sic explicantur faciliè Symboli & oratio Ecclesiae. §. 313. & 314.
- Explicantur Patres Graeci & Latini. §. 316.
- Vtrum actus ille conditionatus transeat in absolutum, an verò sequantur alij absoluti. §. 318. & seqq.
- Actus conditionatus transit in absolutum virtualiter, non formaliter. §. 319.
- Confirmatur exemplo scientiae absolutae & mediae. §. 320.
- Respondetur obiectioni de connotatis. §. 321.
- Angelus.
- Angelus non potest naturaliter comprehendere potentiam obedientialem. disp. 8. §. 15.
- Angelus actu non potest naturaliter comprehendere creaturam intellectualem, secus habitu. §. 17. & seqq.
- Nihil supernaturale potest cognoscere immediatè viribus naturae. §. 29. & seqq. & 33.
- Angeli quo pacto potuerint per Christum habere gratiam sanctificantem dependenter à peccato. disp. 13. §. 104. ibid.
- Non est opus nisi querere modum, quo id potuerit esse in sententia B. Thomae. §. 106.
- Angelus primam gratiam meruit Christus per actus amoris morte non consummatos. §. 298.
- Vide Incarnatio varis locis.
- Angelus consolator.
- Proposuit Christo speciem corporum praedestinatorum. disp. 75. §. 42. & 43.
- Animae Christi creatio.
- Vtrum creatio animae Christi sit distincta ab eius assumptione. disp. 34. §. 3.
- Cabrera eas non distinguit. §. 4.
- Eam actionem esse virtualiter creationem, est improbabile. §. 6.
- Creatio est productio entis ex nihilo. item anima Christi est ex nihilo facta. ibid.
- Creatio animae Christi est naturalis. §. 7.
- Creatio supernaturalis potest esse ad terminum naturalem. §. 7.

INDEX RERVM.

- Exponuntur sancti Leo & Fulgentius. §. 11. & seqq.
 Si anima produceretur assumptione, esset facta ex Maria. §. 14.
 Creatio corporis & animi non est productio humanitatis. §. 16.
 Creatio quo pacto est rerum subsistentium. §. 43.
 Anima Christi non habuit ignorantiam. disp. 65. §. 1. Annus.
 Anni lunares familiares erant Hebraeis. disp. 7. §. 35.
 Supputantur anni lunares. §. 37.
 Capta sunt Danielis hebdomades anno mundi 3609. finita verò anno 4086. §. 36.
 Antichristus.
 Quo pacto sit caput malorum omnium. disp. 52. §. 50.
 Argumentum.
 Argumentum ab impossibili, quando bonum, aut malum sit. disp. 11. §. 44.
 Quo pacto sit retinenda impossibilis conditio. disp. 2. §. 26.
 Artaxerxes.
 Artaxerxes Longimanus precepit instaurationem vrbis. disp. 7. §. 33.
 Assumptio.
 Assumptio humanitatis est incarnatio. disp. 24. §. 1.
 Assumptio distinguitur à creatione. disp. 34. §. 23.
 Multa parum philosophica hic dicit Cabrera. §. 4. & seqq.
 Ea sententia probatur ab absurdo. §. 24.
 Eadem actione creantur essentia & existentia, nec prius natura quam assumatur. §. 2.
 Prius natura est existentia quam assumptio. §. 56.
 Qua mira Thomista dicant hac de re. §. 44. & seqq. vide Creatio.
 Assumpta est tota humanitas à Verbo. disp. 45. §. 2. & seqq. contra Apollinarem & Dimeritas.
 Quid sit corpus assumi mediante anima. §. 7. & seqq.
 Quo ordine fuerit humanitas assumpta. disp. 46. tota.
 Non est vnio Verbi nisi ad materiam & formam, non verò alia ad totam humanitatem. disp. 46. §. 19. & seqq.
 Beneficium.
 Beneficium Ecclesiasticum quando obliget ad restitutionem. vide Iniustitia.
 Captiuus.
 Captiuus Deus est iustus, captiuus diaboli peccator. disp. 78. §. 31. vide Seruitus Christi.
 Cathedra.
 Dans cathedram minus digno, peccat & tenetur ad restitutionem. disp. 12. §. 149.
 Christus Iesus.
 Christi vnctio in Iordane fuit peracta. disp. 7. §. 18.
 Christus est mortuus anno mundi 4086. §. 36.
 Qua ratione meruerit vnionem, vide Vnio.
 Christi opera, vide Opera.
 Christi lacryma in morte, vide Lacryma.
 Christi satisfactio, vide Satisfactio.
 Christi aduentus, vide Aduentus Christi.
 Christi persona, vide Persona.
 Christi corpus & anima, vide Corpus.
 Christi gratia, vide Gratia, Gratia.
 Christi virtutes, vide Virtutes.
 Christi scientia, vide Scientia beata, Scientia acquisita, Scientia infusa.
 Christi potentia, vide Potentia.
 Christi corpus, vide Corpus.
 Christi immunitas à peccato, vide Peccatum.
 Christi perfectio in actibus bonis, vide Perfectio Christi in actibus bonis.
 Christi libertas, vide Libertas Christi.
 Christi mors, vide Mors.
 Christi merita, vide Merita.
 Christi admiratio, vide Admiratio.
 Christi vnitas, vide Vnitas.
 Christi existentia, vide Existentia, Subsistentia.
 Christi voluntas, vide Voluntas.
 Christi miracula, vide Miracula.
 Christo imposita precepta, vide Consilium & Preceptum.
 Christi seruitus, vide Seruitus.
 Christi oratio, vide Oratio.
 Christi sacerdotium, sacrificium, hostia, vide Sacerdotium, sacrificium, hostia.
 Christi regnum, vide Regnum.
 Christi dominium, vide Dominium.
 Christi adoptio, vide Adoptio.
 Christi filiatio naturalis, vide Filiatio naturalis Christi.
 Christi predestinatio, vide Predestinatio.
 Christi adoratio, vide Adoratio.
 Christus iam venit.
 Christum venisse probatur ex Daniele. disp. 7. §. 8. 9. & seqq.
 Christus à Daniele predictus, creditus fuit à Iudaeis Agrippa iunior. §. 12.
 Quantum errent Iudaei, probatur ex hebdomadibus Danielis. ibid.
 Item, quia Agrippa iunior non fuit occisus à Iudaeis, nec negatus. §. 13. & 14.
 Hic Christus non fuit Aristobolus. §. 15.
 Quae Daniel dixit, non quadrant in Agrippam, aut Aristobolum. §. 16.
 Noster Christus Saluator sibi vendicat omnia à Daniele predicta. §. 17. & 18.
 Communicatio idiomatum.
 Idioma significat vulgarem sermonem cuiuscumque praevinciae. disp. 69. §. 1.
 Vsurpatur in Theologia pro predicatione humanorum de Deo, & diminorunt de homine ibid.
 Hac propositio est vera, Deus est homo, homo est Deus, proprie. §. 2.
 Durandus examinatus. §. 3. & seqq.
 Late ea propositio probatur. §. 6. & seqq.
 probatur à recto & obliquo. §. 17. & seqq.
 Hac propositio est in materia contingenti. §. 30.
 est propositio substantialis, quia hypostasis est de substantia hominis. §. 31. est propositio hac logicè accidentaria Deo. §. 32.
 De naturis in abstracto non possunt idiomata predicari. §. 33.
 Proprietates natura humana, & actiones predicantur de Deo concretè. §. 34.
 De homine predicantur in concreto quae sunt absoluta Dei & propria Verbo. §. 35. & 33.
 Aliqua predicata non possunt alteri extremo communicari, nec predicari per vnionem distinctam. §. 36.
 Verbum ab humanitate non est ens, nec substantia. §. 37.
 nec propterea ab humanitate est nihil. §. 38.
 Discrimen cur Verbum ab humanitate est homo, non verò substantia. §. 39.
 De hac propositione Deus est humanatus, controuersia cum Durando. §. 40.
 Vindicatur Durandus. §. 41. & seqq.
 Haec propositiones sunt neganda, Christus est homo Deificus, est homo Dominicus: Homo factus est Deus: Homo est deificatus. §. 47. & 48.
 Christus dici potest homo diuinus. §. 48.
 Hac propositio, Deus est humanatus, in aliquo sensu est

INDEX RERVM.

- est vera, sed absolute est rejicienda. §. 49. 50. & 51.
 Hac proposito, Homo est Deus, est vera. §. 54.
 Hac est vera, Deus factus est homo. §. 55.
 De hac, Homo factus est Deus, varij sensus: est negan-
 da absolute. §. 56. & seqq.
 De hac, Christus est creatura, longa controuersia. disp.
 70. §. 1. & seqq.
 De parte affirmante. *ibid.*
 de parte negante. §. 7. & seqq.
 Sine addito, & simpliciter, non est dicendum, Christus
 est creatura. §. 19.
 posset tamen dici Christus absolute esse creatura à produ-
 ctione vnionis. §. 20.
 sed ob cautionem, ne detur occasio Arriane errandi, est
 dicendum, Christus non est pura creatura. §. 19.
 20. & 21.
 Non est dicendum, Deus aut Filius Dei incepit esse.
 disp. 71. §. 1.
 Rationum examen. §. 2. & seqq.
 Ha sunt falsa, Christus, Emanuel, Iesus, hic homo
 incepit esse. §. 8. & seqq.
- Concilium.
- Concilij Francfordiensis auctoritas. disp. 83. §. 1. & 73.
 Connotata.
- vide Vnio hypostatica.
 Qua ratione connotatis vtantur auctores. disp. 21.
 §. 19. & 20.
 Sententia de connotatis est falsa in predicamento relatio-
 nis. §. 13.
 Ex eo predicamento posset ad alia transferri. §. 24. & 25.
 Absurda eius sententia. §. 26. & 27.
 Ex actibus liberis Dei non debet argumentum sumi. §. 21.
 & seqq.
 Abusus connotatorum. §. 49. & 50.
- Consilium.
- Consilium distinctum à precepto probatur ex fide. disp. 61.
 §. 15. & disp. 77. §. 9.
 Agere contra consilium precise, non est peccatum. disp. 61.
 §. 12. & seqq.
 Consilij materia offertur, non precipitur. §. 17.
 Consilia Dei vel sunt generalia vel priuata. §. 39. & seqq.
 In non obseruatione consilij potest esse virtus, quando exer-
 cetur minus bonum, omisso maiori. §. 39.
 Aliquis melius faciet contrahendo matrimonium, quam
 vouendo virginitatem. §. 40.
 Qui omittit, quod ceteris hic & nunc magis placere Deo,
 est dignus aliqua reprehensione. §. 41.
 Consilium est responsum consulti. disp. 77. §. 9. maxime
 consilium plurium. *ibid.*
 Consilium item capitur pro iudicio de rebus agendis. *ibid.*
 addit interdum voluntatem & persuasionem consulti.
 §. 10.
 Consilium in Theologia accipitur pro voluntate Dei non
 precipiente. §. 11.
 esse hoc discrimen precepti à consilio, est de fide. §. 12.
- Contritio, & actus charitatis.
- Contritio non est equalis compensatio peccati. disp. 10.
 §. 12.
 Contritio expelleret peccatum physice, & non ob morali-
 tatem. §. 14. & 16.
 Satisfactio debet ratione libertatis & moralitatis expelle-
 re peccatum. §. 15. & 18.
 potest oriri à multis virtutibus. disp. 12. §. 143.
 oriri potest à virtute faciendi Deo gratum. §. 144.
 Est hac virtus à charitate distincta. §. 146. & seqq.
 est virtus penitentie. §. 157.
- Corpus & anima Christi.
- Corpus & anima Christi sunt vnita Verbo & sibi. disp. 20.
 §. 2. & 3.
- Corpus Christi.
- Christi corpus fuit omnium pulcherrimum. disp. 58. §. 1.
 fuit id mortale, & est dolores expertum. §. 2.
 illud si permitteretur cursui naturali, moreretur tandem.
 §. 3.
 Ha passionis fuerunt Christo libera. §. 4.
 hi dolores suere ei violenti. §. 5. item voluntarij. §. 6. cor-
 pus eos est passum necessitate naturali. §. 7.
- Creatura.
- vide Communicatio idiomatum.
 Creatura merita, vide Merita creatura.
 Que pura creatura non habeat vnionem hypostaticam.
 disp. 10. §. 1.
 potest satisfacere pro peccato veniali. §. 2.
 non potest satisfacere pro peccato mortali commisso cum
 cognitione Dei. §. 3.
 Hac de sententia P. Vasquez. §. 4. & 5. hac impugna-
 tur. §. 6. & seqq. vide Peccatum mortale.
 An pura creatura possit satisfacere pro peccato commisso
 cum inculcata ignorantia Dei. disp. 10. §. 42.
 Pura creatura non potest mereri vitationem peccati mor-
 talis de condigno. disp. 28. §. 68. & 70.
- Cyrus.
- Cyrus Persarum rex quo anno solui infferit captiuitatem
 Iudaicam. disp. 7. §. 27.
 iussit edificari templum cum vrbe comoda sacerdotibus.
 §. 28.
 predictus est ab Isaiâ. *ibid.*
- Darius.
- Darius Hytaspis precepit templum Ieros. instaurari.
 disp. 7. §. 32.
- Dauid.
- vide Patres antiqui.
- Decreta Dei.
- In decretis Dei est ratio prioris & posterioris. disp. 13.
 §. 45.
 Ordo intentionis & executionis de actibus Dei distinctus
 ratione, aut non distinctus, confusus aut non confusus.
 §. 19. & multis seqq.
- Decretorum Dei obiectum.
- Obiectum independens à priori ab alio, potest concipi exi-
 stens pro aliquo priori absque illo. disp. 13. §. 5. & 13.
 & §. 27. & 30.
 item potest concipi decerni absolute, quin aliud concipia-
 tur decerni. disp. 27. §. 33.
- Determinatio indiuiduorum.
- Non est à circumstantijs, sed à sola Dei voluntate, disp. 28.
 §. 25. & seqq. maxime. 18. & 19.
- Deus.
- Deo non repugnat Incarnatio. disp. 1. §. 3.
 Deo non repugnare Incarnationem quo pacto aliqui tuean-
 tur. §. 4. impugnat. §. 6. & 7.
 Solutio Caietani non est nisi verba. §. 10.
 Solutio P. Valentia impugnat. §. 11.
 Deus non mutatur, quia est purè terminus. §. 12. & seqq.
 presertim §. 23.
 Deus non perficitur vnione ad humanitatem. §. 24.
 & seqq.
 Deus vnione eadem non est melior. §. 28.
 Deo nihil est vrile absolute. disp. 12. §. 84.
- Dei libertas, aut necessitas circa Incarnationem,
 & obiecta meliora.
- vide Libertas. Deus

INDEX RERVM.

Deus.
 Deus quo pacto se cognoscat in creaturis, an possit se praescindere. disp. 13 §. 219. & seqq.
 Deus cur sit vnus, & persona tres. disp. 39. §. 16. 17. 18. & 19.
 Deus accipitur aliquando formaliter, aliquando materialiter. §. 45.
 Deus fertur in creaturas posibles simplici affectu, item & simplici gaudio in existentes, ad earum existentiam desiderio. disp. 62. §. 133.
 Deus qua ratione se gesserit cum Christo quoad mortem.
 Deus non fuit crudelis in morte filij pro seruis, primò quia non adstrinxit Christum ad mortem. disp. 6. §. 19.
 Item, quia pro causa honestissima & gratissima eum exposuit morti triduana. §. 19. & 20.
 Vltimum argumentum ex maiori estimatione Christi, quam creaturarum. §. 21.
 Respondetur ex Dei dominio, quo potest omnem creaturam perdere ex solo suo libito, quid dicam pro alijs? §. 22. & 23.
 Dei decreta.
 Diuinitas.
 vide Natura diuina.
 Dolor sensibilis.
 Fuit in Christo dolor sensibilis. disp. 66. §. 1. & seqq.
 quid sit is dolor. §. 2. an is visioe beata impediatur. §. 4.
 Dominium.
 vide Ius.
 Dominium est potestas absoluta vtendi re, &c. disp. 12. §. 36.
 Questio, vtrum duo possint simul habere dominium eiusdem rei satis longa. §. 35.
 Dna creatura pro vno instanti possunt habere plenum dominium eiusdem rei. §. 36. cum obiectionibus. & §. 65.
 Non vtimur dominio, quando illud transferimus. §. 44.
 Dominium suo vsu potest aestuari pro tempore futuro, non verò pro primo instanti. §. 45.
 Optima argumenta contra conclusionem. §. 47.
 Actio domini non est eius vsus, & ea destruitur eodem instanti. §. 61.
 Inter Deum & creaturam ex hoc capite non repugnat dominium eiusdem rei. §. 62. vide ibi praclaras difficultates.
 Deus quo pacto esset tunc perfectè dominus. §. 63. & 70. & seqq.
 Dominium Dei ad omnia. §. 77.
 Creatura habet absolute verum dominium aliquarum rerum. §. 285.
 Dominium Christi.
 Christus habuit ius & dominium rerum omnium. disp. 81. §. 41.
 Dominium est duplex, priuatum & altum: Christus habuit dominium altum. §. 42.
 Christus potuit habere dominium, & illud communicare hominibus. §. 43.
 Explicatur Ioannes XXII. Pont. de paupertate Christi. §. 44.
 Essentia.
 vide Existentia, subsistentia.
 Euidencia.
 vide Actus.
 Eutyches.
 Eutyches errores varios habuit. disp. 15. §. 3.
 Petr. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

Censuit Christum non esse verum hominem, sed corpora caelesti. §. 3.
 De eius errore circa vnam naturam Christi variè sentitur. §. 3. & 4.
 Conflauit vnam tertiam ex duabus euanescentibus. §. 5. & seqq. praesertim §. 16.
 Impugnatur aperte. §. 17.
 Eutychetis argumenta soluta. §. 22. & seqq.
 Executio.
 vide Ordo intentionis.
 Existentia.
 Existentia & essentia producuntur eadem actione. disp. 34. §. 8. 32. 38. & 82.
 Essentia, vt actualis & prior omni actu, est existens. §. 33.
 In illo actu priori voluitur tota controuersia de distinctione essentiae & existentiae. §. 34. & seqq.
 Existentia substantiae est substantia. §. 39. & 77.
 Essentia, vt est in potentia, non terminat creationem, sed vt est actu. §. 42.
 Vtrum ad existentiam Dei sit vnio prius quam ad subsistentiam. §. 44. & seqq.
 Male agit Cabrera de prioritate existentiae & subsistentiae. §. 47. & 48.
 Existentia susceptiuum proprium non est suppositum. §. 50. & 54.
 Existentia non est vltima actualitas. §. 52.
 Existentia humanitatis est prior quam subsistentia naturalis, in Christo autem quam vnio hypostatica. §. 56.
 De vnione facta ad existentiam. §. 67. & seqq.
 vide Vnio hypostatica.
 Existentia est terminus sub quo anima creatur. §. 70.
 Aduersariorum argumenta ex B. Thoma, Sophronio, & alijs explicantur. §. 73. & seqq.
 Quo pacto vnum esse sit in Christo. §. 78. & disp. 73. tota
 Essentia & existentia non distinguuntur. disp. 34. §. 8. uem disp. 73. §. i.
 Quae dicuntur de existentia & complemento essentiae, non bene componuntur à Thomistis. disp. 34. §. 93.
 Vnio ad existentiam communem est absurdum. §. 94. & seqq.
 Existentia non conuenit per se primò personis magis quam omnipotentia. §. 97. & 98.
 Sub praeepto existendi nihil relatiuum connotatur. §. 100. & 105. vide §. §. sequentes ad scopum eundem.
 Existentia & essentia ex sententia S. Thome non distinguuntur. disp. 73. §. 2. & seqq.
 Existentia est actualitas extra causas, nec est alia existentia contra quemdam Thomistam. §. 4.
 Existentia re ipsa & ex B. Thoma, est ratio qua ens est simpliciter ens. §. 6.
 Essentia non potest esse potentia, existentia re ipsa, & ex S. Thoma. §. 7.
 S. Thomas in substantiis completis esse accipit pro subsistentia. §. 9.
 Existentia Christi.
 Sanctus Thomas non distinxit existentiam ab essentia, disp. 73. §. 2. & seqq.
 Quod esse creatum negauerit Christo S. Thomas. §. 4.
 in substantiis completis esse accipit pro subsistentia. §. 9.
 negauit in Christo duo esse subsistentia, non verò existentia. §. 23.
 Fides.
 vide Virtutes Christi.
 Filiatio naturalis Christi.
 Vtrum Christus vt homo, sit filius Dei naturalis. disp. 83. §. 60.
 Ggg

INDEX RERVM.

- §. 60. & seqq.
 explicata questio. §. 64.
 Christus vnione non amisit naturalem filiationem Dei.
 ibid.
 Christus vt homo est filius naturalis Dei, reduplican-
 do vnionem humanitatis, & non solum personam.
 §. 71.
 Prima probatio ex Concilio Francfordiensi. §. 73.
 Aliorum probationes. §. 77. & seqq.
 refelluntur. §. 80. & seqq.
 Ratio P. Suarezj proponitur. §. 86.
 vindicatur à calumnia. §. 90.
 ostenditur esse probabilis. §. 99. & 100.
 Christus vt homo, quo pacto sit filius naturalis Dei.
 §. 101. & seqq.
 Virum Christus vt homo, sit filius Trinitatis. §. 118. &
 seqq.
 Sententia negans est plurium & granum Doctorum.
 §. 118. & 119.
 Christus vt homo, est filius Trinitatis. §. 123.
 Basilij Pontij mala fide auctores hinc adducit. §. 128.
 & 29.
 Prima probatio ex Bonauentura. §. 130. & 131.
 Alie probationes. §. 135. & seqq.
 Explicatur S. Augustinus. §. 140.
 Explicatur Concilium Tolctanum. §. 141.
 Filius.
 vide Adoptio.
 Finis intentio.
 vide Intentio finis.
 Finis.
 Duo fines adequati possunt esse diuinitus. disp. 13. §. 270.
 item ex natura rei. §. 271.
 Actus de vtroque mouet. §. 272. & 273.
 Duo fines, motiuus & impulsiuus, quando possint concur-
 rere. §. 274. & duobus seqq.
 Duo fines cum vno actu non essent adequati. §. 277.
 Discrimen inter duos fines, & duas causas physicas.
 §. 278.
 Finis secundus non mouet ad substantiam operis præexi-
 stentis. §. 283.
 Eadem est ratio in nobis, & in Deo. §. 285.
 Christus absolute denotat effectus secundi finis. §. 287.
 Discrimen duarum actionum, & finium duorum. §. 290.
 Fomes peccati.
 Fomes quid sit. disp. 64. §. 1.
 Fomes peccati potest radicatus euelli. §. 2.
 ipse est appetitus sensitiuus præueniens rationem. §. 3.
 Est item circa obiectum malum. §. 4.
 Non est qualitas morbida. §. 5.
 Christus caruit fonte peccati. §. 6. & seqq.
 Gloria.
 Gloria, vt aterna, est premium maius quam meremur,
 ut inuenitur meritis Christi. disp. 9. §. 28. & seqq.
 Prima gloria est premium contritionis, non in primo in-
 stanti, sed post. disp. 11. §. 63.
 Gratia Adami.
 vide Adamus.
 Gratia Christi capitis.
 Christus est caput metaphoricè. disp. 52. §. 1.
 est caput Ecclesie. §. 2.
 qua ratione Christus sit membrum Ecclesie. §. 4.
 Ratione corporis est caput corporum nostrorum. §. 6.
 & 7.
 Christus est caput omnium hominum. §. 8. 9. & seqq.
 seqq.
 qui sunt in charitate, sunt membra Christi viua. §. 11.
 Fuit Christus caput primorum parentum in statu inno-
 centie. §. 12.
 est caput angelorum. §. 13. & seqq.
 Non distinguitur gratia persona & capitis. §. 19.
 De facto solus Christus est caput Ecclesie. §. 22.
 Nulla pura creatura potest alijs gratiam condignè mereri.
 §. 23.
 Sententia P. Vasquez proponitur, & impugnatur.
 §. 26. & seqq.
 Pura creatura non potest condignè mereri de potentia ab-
 soluta alijs remissionem peccati mortalis, secus gratiam
 non existentis in peccato. §. 37.
 Damon quo pacto sit malorum caput. disp. 52. §. 50.
 Gratia Christi substantialis.
 De Christi gratia substantiali agitur disp. 47.
 Variè explicatur ea gratia. §. 2. & seqq.
 Primus formalis effectus gratie non est reddere hominem
 amicum Dei. §. 4. & 47.
 Filiatio Dei est sanctitas. §. 6. & 7.
 Christus habet gratiam substantialem. §. 7.
 Id probatur ex Paulo Apostolo. §. 10.
 Sanctitas increata sanctificat humanitatem formaliter,
 non tamen est humanitatis forma. §. 14. & 15.
 Omnis bonitas vnita rei, eam reddit amabilem. §. 19.
 & 21.
 Verbum vnitum humanitati, eam reddit amabilem sine
 alio conceptu obiectiuo ex parte Verbi. §. 20.
 Cur subsistentia reddat humanitatem bonam, non verd im-
 menam. §. 22.
 Sanctitas substantialis Christi, est forma improprie. §. 23.
 & 24.
 Multa Patrum de hac testimonio. §. 26. & seqq.
 multa item Scholasticorum. §. 31. & seqq.
 Virum natura diuina distincta ab hypostasi reddat hu-
 manitatem sanctam. §. 40. & seqq.
 Non potest humanitas vniri immediatè alicui attributo
 sanctitatis absoluto. §. 44.
 Esse humanitatem sanctam Verbo, non est accidenta-
 rium. §. 45.
 In Deo non est sanctitas attributum priuatum, sed est in
 quolibet attributo & essentia. §. 46. & 105.
 De sanctitate morali à natura diuina per vnionem remo-
 tam. §. 47. & seqq.
 Humanitas non potest sanctificari à natura diuina per
 vnionem remotam. §. 53. & 78.
 Vnio hypostatica non est conditio, sed de ratione formali
 sancti. §. 55.
 De communicatione morali sanctitatis. §. 57. & 58.
 Absurdum à simili ex ceteris attributis. §. 60. & seqq.
 Sanctitas moralis impugnatur ad hominem, quia de et
 esse intrinsecè & physice vnita. §. 70. & seqq.
 Absolute impugnatur ea sententia, quia humanitas non
 vnitur nature in abstracto. §. 77. & seqq.
 Impugnatur, quia humanitas sanctificaretur tota Trini-
 tate formaliter. §. 68.
 Patres explicantur. §. 92.
 Desicari humanitatem, quid sit. §. 80. 81. & 93.
 Vnio ad naturam & ad gratiam habitualement, compara-
 tur. §. 94.
 De sanctitate physica & morali per hypostasim. §. 95.
 Humanitas sanctificatur hypostasi formaliter. §. 96. &
 seqq.
 Effi-

INDEX RERVM.

Efficax argumentum à conceptu filiationis. §. 97. & seqq.
 Hypostasis dicit perfectionem. §. 102.
 Hypostasis melius quam gratia habitualis sanctificat. §. 103.
 Effectus gratie habitualis melius praestat hypostasis. §. 104.
 Gratia difficultas à ceteris attributis. §. 108. & seqq.
 Discrimen sanctitatis ab immensitate examinatur, & impugnantur nonnulla. §. 112. & seqq.
 Verum discrimen. §. 118.
 Idem est discrimen aternitatis. §. 120.
 Aliud melius à negatione vnionis. §. 125.
 Discrimen ab omnipotentia. §. 127. 129. & seqq.
 De infinita sanctitate humanitatis à Verbo. §. 133. & seqq.
 Sanctificatur humanitas infinite in genere sanctitatis communicata per vnionem distinctam. §. 140.
 Humanitas Christi est sancta moraliter infinite. §. 143.
 Humanitas in modo non est infinite sancta physice. §. 144.
 Humanitas non est tam sancta quam Verbum. §. 146. & 149.
 Humanitas sanctificatur infinite in omni genere à Verbo. §. 149.
 Humanitas per gratiam habitualem non fit intensius sanctior. §. 156.
 Discrimen hypostasis à gratia habituali. §. 162.
 Gratia Christi non reddit humanitatem Deum, at reddit infinite sanctam. §. 163.
 Verbum & humanitas quo differant in ratione sancti. §. 165. 166. & seqq.
 Deus sibi complacet infinite in humanitate vt sancta. §. 170.
 Humanitas quo pacto sancta sit in omni genere. §. 172.
 Effectus formalis gratie habitualis quo pacto praestentur gratia substantiali. §. 173. & seqq.
 Vnio hypostatica non est conditio, sed de ratione formali humanitatis vt sancta in concreto. §. 178. & seqq. maxime 192.
 Non tamen est forma sanctificans. §. 182. & seqq.

Gratia Christi habitualis.

De Christi habituali gratia. disp. 48.
 Certum est Christo esse gratiam habituaalem. §. 2.
 Ad quos effectus recurratur, variè sentitur. §. 3. & seqq.
 Pertinet ad Christi sanctitatem maiorem extensiuè. §. 5.
 complet humanitatem in ratione principij creati ad habitus & actus supernaturales. §. 6.
 non constituit Christum adoptiuum. §. 7.
 Gratia habitualis Christi quo pacto sit infinita, variè sentitur. §. 8. & seqq.
 In Christo gratia habitualis infinite intensa est. §. 15.
 Est ea infinitudo necessaria ad infinitam gloriam Christi in visione & amore Dei. §. 20.
 Christus habet omnes gradus posibles sua intensionis in habitu gratie, si gradus sunt dissimiles. §. 25.
 Gratia vnionis non potuit augeri. §. 46.
 nec gratia habitualis. §. 47.
 nec sanctitas amoris beatifici. §. 48.
 creuit nonnullis actibus. §. 49.
 Incrementum fuit extensiuum tantum. §. 51.
 Gratia Christi quo pacto sit plena. §. 57. & seqq.
 In ipsa conceptione Christus habuit gratiarum plenitudinem. §. 48. 60. & seqq.
 Gratia habitualis non praecessit vnionem. §. 64.

Gratiae gratis datae Christi.

Quid sit gratia gratis data. disp. 51. §. 1. & 2.
 Christus habuit prophetiam. §. 4. & disp. 55. §. 13.
 Petr. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

Hebdomades.

Hebdomas & septimana idem est. disp. 7. §. 19.
 Hebdomades dierum & annorum erant apud Hebraeos. §. 20.
 Nusquam in Scriptura sunt hebdomades nisi dierum aut annorum. §. 21.
 Daniel loquens de hebdomadibus, post quas euolutas venturus esset Christus, accipiendus est de annis, aut diebus; non de diebus, ergo de annis. §. 22.
 Somniant Iudaei exponentes has hebdomades per iubilaos, §. 23.
 Impugnatur Origenes accipiens hebdomades pro decadi- bus annorum. §. 24.
 Eusebius est bipartitus in earum supputatione. §. 25.
 A quo anno incipiant ha hebdomades supputari, quaeritur. §. 26.
 A primo anno Cyri censent aliqui eas accipiendas. §. 29.
 sed non consonat chronologia. §. 30.
 Nec incipiende à Darij Hystaspis edicto. §. 32.
 Supputantur ab edicto Artaxerxis Longimani ex Doctorum opinione, quos non sequor. §. 33.
 Supputantur ab edicto quarto, quod est secundum Artaxerxis Longimani. §. 34.

Homo.

Nullus homo nascitur in natura reparata, qui futurus non esset in statu innocentiae, & natura lapsa. disp. 13. §. 93. & seqq.
 Homines habent connexionem cum Christo. §. 82.
 Homines non essent futuri, si peccatum non esset. §. 112. vide Ordo intentionis.

Hosia.

vide Sacerdotium Christi.

Humanitas.

vide Natura humana, Vnio, Adoratio.
 Idiomatum communicatio.
 vide Communicatio idiomatum.

Impeccabilitas Christi.

vide Peccatum in eis, & humanitas à peccato.

Incarnatio.

Incarnatio vox est non inelegans. proœmio §. 32.
 significat actionem vnientem Verbum humanitati. §. 33. & disp. 21. §. 87.
 significat etiam vnionem Verbi formalem cum humanitate. proœmio §. 34.
 vt productio, communis est toti Trinitati; vt vnio, ad solum Verbum terminatiua. §. 34.
 Vtrum repugnet. vide Deus.
 Sine Incarnatione non posse hominem liberari, qui censeret videantur. disp. 5. §. 1.
 Ad id non fuit Incarnatio simpliciter necessaria. §. 23. & seqq. ex S. Bernardo & alijs.
 Probatur à priori. §. 7.
 Conueniens fuit Incarnatio Deo. disp. 6. §. 7. & seqq.
 Fuit etiam conueniens humanitati assumpta. §. 3. & seqq.
 Fuit conueniens toti generi humano. §. 6.
 Elogia excellentiae laudum Dei ex Incarnatione. §. 6. 7. 8. & 9.
 Argumenta infidelium contra conuenientiam Incarnationis. §. 10. & seqq.
 Tertium argumentum contra conuenientiam Incarnationis, quia Deus non potuit in Filium esse crudelis, est difficilissimum, proponitur §. 18.
 Qua supponenda in questione vtrum facta iam sit Incarnatio. disp. 7. §. 2. 3. 4. 5. 6. & 7.
 Christum iam venisse probatur ex Daniele. §. 89. & seqq. vide Christus iam venit.

NDEX RERVM.

- Examinatur Scotus de cognitione angelica, de presentia Christi in Eucharistia, & de Incarnatione. disp. 8. §. 4. & seqq.
- Quo pacto possit se Deus cum angelo gerere, ne cognoscatur naturaliter Incarnationem. §. 6. & 7.
- Vnio hypostatica excedit naturalem cognoscibilitatem angeli. §. 10. 17. 28. & 33.
- Licet est evidenter credibilis Incarnatio, non tamen est evidens eius possibilitas. §. 23.
- De Incarnatione potest esse simplex apprehensio viribus natura. §. 25.
- Terminus formalis Incarnationis an sit vnio hypostatica, an persona. disp. 21. §. 87. 88. & 89.
- Terminus formalis quo Incarnationis est vnio hypostatica. §. 90. & 91.
- Terminus formalis communicatus etiam quo est Verbum. §. 92.
- Terminus totalis & formalis quod est Christus. §. 94.
- Incarnatio idem est quod assumptio. disp. 24. §. 1. Individuorum determinatio.
- Non est ea à circumstantiis, sed à sola Dei voluntate. disp. 28. §. 25. & seqq. maxime 18. & 19.
- Infininitum.**
- Infininitum quid sit. disp. 9. §. 2.
- Infinita intensio datur in actu. disp. 48. §. 15. vide Gratia habitualis Christi.
- Infininitum non est quod continet omnia possibilia in eo genere. disp. 9. §. 56. & disp. 48. §. 21.
- Omnia infinita quo pacto aequalia sint & inaequalia. disp. 48. §. 23.
- Argumenta sunt contra infinitum in potentia & in actu. §. 26. 28. & 37.
- Infinita intensio potest esse inter duos gradus, infimum & supremum. §. 31. & seqq.
- Iniustitia.**
- De iniustitia in Deum questio. disp. 12. §. 82. eam negat P. Vasquez. §. 83.
- Quia Deo nihil est utile, ideo non est neganda iniustitia in Deum. §. 85.
- Probat per exemplo duorum deorum. §. 86.
- Per detractionem honoris possumus esse iniusti in Deum. §. 87.
- Honor independenter ab utilitate, est materia iustitia & iniustitia. §. 88.
- Ratione voluntatis Dei in peccatum, non est neganda iniustitia in Deum. §. 90.
- Examen eius difficultatis. §. 93. & seqq.
- Contra Dei voluntatem, ei fit iniuria. §. 102.
- Possumus peccare contra iustitiam in Deum. §. 113.
- Potest extingui debitum ad quod tenemur. §. 112.
- Peccatum per accidens potest non esse iniuria Dei. §. 116. 117. & 118.
- Aliqua peccata per se non sunt iniustitia in Deum. §. 120.
- aliqua per se sunt iniustitia in Deum. §. 124.
- Intentio.**
- vide Ordo intentionis.
- Intentio finis.**
- Non distinguitur re in nobis ab electione mediorum, nec in Deo ratione. disp. 13. §. 186. & seqq. maxime 239.
- vide Ordo intentionis & executionis.
- Iurisdicctio Prælatorum.**
- Iurisdicctio Prælatorum alia est æconomica non obligans, alia spiritalis obligans. disp. 77. §. 18.
- Ius.**
- Multa significat ius. disp. 12. §. 7. & seqq.
- est potestas vendi, re pro libito citra iniuriam alterius. §. 14.
- Quid sit ius ex Auctoris sensu. §. 15.
- qua sit ratio, in qua est ius. §. 12. & seqq.
- Ius an sit potestas absoluta, an conditionata. §. 20. & seqq.
- Ius esse potestatem conditionatam, prima opinio. §. 22.
- Vitium argumenti pro ea opinione. §. 27.
- Ius in re potest esse rei absentis. §. 30.
- Ius in re pendet à potentia proximè debita, non tamen proximè impedita. §. 31.
- Ius ad que porrigatur. §. 76.
- ad plura porrigitur quàm ad pecunias. §. 78. & 79.
- Obiecta P. Vasquez. §. 83.
- Iustitia.**
- Iustitia significationes quinque. disp. 12. §. 2. & seqq.
- Iustitia nostri ad Deum distinguitur à charitate & religione. §. 138.
- Est virtus inclinans ad non peccandum, ne violetur ius Dei. §. 139.
- est distincta à iustitia in creaturas. §. 140.
- Non est iustitia strictè ad satisfaciendum pro peccato mortali. §. 142.
- Discrimen obiecti iustitia commutativa & distributiva ob dignitatem personæ, & condignitatem rerum. §. 228.
- Dignitas personæ spectatur aliquando à commutativa ad qualitatem rerum. §. 229.
- ratione probatur. §. 235.
- Iustitia vindicativa respicit interdum dignitatem personæ. §. 236.
- Iustitia distributiva potest esse ad vnum & ad plures. §. 237.
- & tamen est circa iustum geometricum facta comparatione rationum. §. 238.
- Iustitia commutativa vititur interdum proportione geometrica. §. 239.
- De hac distributione cum vno solo vide §. 240. & seqq.
- Minor est titulus iustitia distributiva, quàm commutativa. §. 244.
- Si concurrant titulus commutativa & distributiva, ille præfertur. §. 245. & 246.
- Princeps non tenetur restituere quæ erant donanda ob iustitiam distributivam. §. 247.
- Quo pacto debeantur bona distribuenda, & peccetur contra iustitiam distributivam. §. 248.
- Ministri principis quando teneantur restituere debita distributiva iustitia. §. 249.
- ministri deferentes cathedram minus digno, tenentur ad restitutionem. ibid.
- Princeps non peccat deferendo munera digno, licet sit minus dignus. §. 250.
- peccaret, si semper, aut ferè semper, id faceret. §. 251.
- Ecclesiastica beneficia aut dignitates quando obligent ad digniorem. §. 252.
- princeps & Episcopus non tenentur tunc ad restitutionem. §. 253.
- Discrimen iustitia distributiva & commutativa. §. 255. & 256.
- Qui negent Deo iustitiam distributivam. §. 257. & seqq.
- Anselmus à nobis est. §. 258.
- Iustitia vindicativa servat modum distributiva & commutativa. §. 259.
- Non est de ratione distributiva dare præmium minus merito. §. 261.
- Deus servat iustitiam distributivam, item & commutativam. §. 262.
- quæ

INDEX RERVM.

Qui accipit primum, non est opus ut acquirat dominium, nec ut abdicet qui donat. §. 265. 266. & 267.
 Quae sufficiant ad accipiendum primum distributum. §. 267.
 Potest solvens reddere ex iustitia, quin ipse debeat. §. 269. 274. & seqq.
 In Deo est iustitia distributiva. §. 271.
 ratio à priori. §. 272.
 De iustitia commutativa Dei variè sensisse videtur S. Thomas. §. 273.
 In Deo est propriè iustitia commutativa. §. 274.
 Prima probatio independentè à debito Dei. *ibid.* & seqq.
 Secunda probatio dependens à debito Dei, quod est sine imperfectione. §. 281. & seqq.
 Deus debet agere quod non potest non facere. §. 283.
 Hoc debitum potest esse ad alium. §. 285.
 Deus potest exercere iustitiam commutativam, quin teneatur abdicare dominium. vide curiosam difficultatem §. 286. & seqq.
 Deus cum Christo servavit iustitiam distributam & commutativam. §. 292. & 293.
 Lacrymæ Christi in morte.
 Habent ea dignitatem & vim ad impetrandam homini remissionem peccatorum. *disp.* 11. §. 7.
 Libertas, potentia libera.
 Potentia libera definitio. *disp.* 62. §. 52.
 Potentia operativa liberè, potest accipi propriè & impropriè. §. 55.
 Potentia libera includit conceptum utrumque. §. 56.
 Potentia est libera ad solum terminum positivum. §. 57.
 Verba desinentia potentiam liberam, sunt accipienda in proprio sensu. §. 59. & 60.
 Libertas contradictionis est in ordine ad unum extremum liberum, alterum non liberum. §. 62. & seqq.
 Potentia libera non est, ut possit omittere & non omittere, sed ut possit operari & non operari. §. 67.
 Potentia operativa propriè est ad actum positivum. §. 68.
 Libertas contradictionis quæ sit. §. 98.
 vide Actus.
 Libertas Christi.
 Libertas Christi non est ad malum. *disp.* 62. §. 1.
 Exemplo physice prædeterminationis non defenditur libertas Christi, quamvis prædeterminatio non tolleret libertatem. §. 3. & seqq.
 Præceptum minorem necessitatem imponeret Christo, quam prædeterminatio. §. 15. & seqq.
 Christus non esset liber ad obediendum latè aut strictè. §. 16. 19. 21. & 22.
 Latè examinatur, an præfinitionis exemplo defendatur libertas Christi. §. 26. & seqq.
 Applicatur ea doctrina libertati Christi. §. 31.
 Præceptum Christo impositum in ea sententia pendet à scientia media. §. 32.
 Consideratio duplex humanitatis in statu conditionato. §. 33. 34. & 35.
 Prima impugnatio de Christo in statu conditionato, quia est chimera, illum posse non obedire. §. 36.
 Ocluditur effugium sensus compositi & divisi. §. 37.
 Impugnatur secunda consideratio Christi in statu conditionato, quia in absoluto mutantur circumstantiæ. §. 38. & seqq.

Petr. Hurrado de Mendoza In caru. pars I.

Præfinitio cognita tolleretur Christo & Beatis libertatem quamvis eam non adimeret ignorata. §. 40.
 Mala est consequentia in Christo, à præfinitione ad præceptum. §. 41.
 Humanitas Christi sine supposito diuino considerata in statu conditionato, nihil iuvat ad eius libertatem cum vnione hypostatica in statu absoluto. §. 43. & seqq.
 Si mutentur in statu absoluto, quæ visa sunt in conditionato, non erit libertas in Christo. §. 38. & seqq. & 45.
 Discrimen inter præfinitionem & vnionem, aut vissionem. §. 47.
 De libertate Christi per puram omissionem possibilem non malam. §. 48. & seqq.
 Est pura omisio sine libertate probabilis & apta ad libertatem Christi. §. 79. & 81. vide Pura omisio.
 De libertate inter duo indiuidua aequalia. §. 82. & seqq.
 Libertas subiectiva indiuiduorum non est satis. §. 86.
 Impugnatur libertas obiectiva & subiectiva. 87. & seqq.
 Si Christus offerret minus bonum inter duo, ad quæ esset adstrictus, non mereretur. §. 93.
 Christi libertas ad meritum indicatur. §. 94. & 101.
 Quo pacto Christus & Beati possint mereri ex opinione P. Monzæi. §. 104. & 105.
 Christus meritum est mortis substantia, quia eam potuit liberè declinare. §. 113.
 Quo pacto potuit mereri moriens ex præcepto de substantia mortis. §. 113. & seqq.
 Si Deus præciperet Christo omnes circumstantias, Christus non esset liber nisi per puram omissionem. §. 119.
 Si non præcipiantur omnia, actus manet liber rei non præcepta aut consultæ. *ibid.*
 Voluptate non recusandi præceptum libera omnino Christo, mors præcepta est illi plene libera. §. 121. & sine assensu per se. §. 122.
 Christus potuit non accipere præceptum de morte. §. 123.
 Christus exercuit circa mortem multos actus, nec præceptos, nec consultos. §. 14.
 Quo pacto respondeatur argumenti forma. §. 126. & seqq.
 Non mori Christum, potuit componi cum vnione, recusato præcepto, secus eo perseverante. §. 128.
 Christus posito præcepto, non potuit non obedire contrariè, potuit non obedire priuatim. §. 129.
 Quomodo Deo magis placeat mors Christi cum præcepto, quam sine illo. §. 132.
 Christus potuit non exercere actum secundum se meliorem in abstracto, & sine imperfectione. §. 137.
 Id in pura creatura imperfectum moraliter nemo dixit. §. 140.
 Est tamen maior perfectio querere maius Dei gaudium. §. 141.
 In Christo non esset maior perfectio exercere opera secundum se meliora, si aequè essent desiderata à Deo. §. 142. & seqq.
 Inaqualitas sufficiens ad meritum est in operibus Christi §. 143. 144. & 145. vide totam questionem.
 Mors est magis grata Deo pro instanti pro quo præcipitur, secus, pro quo non præcipitur. §. 148.
 Christus meruit exercendo plures actus, quos potuit omittere purè absque imperfectione. §. 153. & seqq.
 Meruit observatione præceptorum naturalium. §. 155. & 156.

Ggg 3

Deus

INDEX RERVM.

- Deus potuit esse imperfectus purè physice, non verò moraliter. §. 159.
- Bona difficultas de imperfectione Christi. §. 160. & seqq.
- Christus libere exercuit actus nec preceptos, nec consultos. disp. 62. §. 166.
- Libertas aut necessitas Dei circa Incarnationem & obiecta meliora.
- Explicata quaestio. disp. 2. §. 19. vsque ad 23.
- Explicatur B. Thomas circa necessitatem moralem Dei in eligendis melioribus. §. 25. & 31. vbi probatur, nullam à S. Thoma necessitatem moralem admitti.
- S. Bonaventura est in eadem sententia. §. 32.
- Magister idem sentit. §. 33.
- Alexander idem. §. 34.
- idem Scotus. §. 35.
- Explicatur Ricardus de Mediavilla. §. 36.
- Aristoteles ea de re explicatur. §. 40.
- S. Augustinus explicatur esse ab eadem sententia. §. 41. ad 44.
- explicatur Concilium Francfordiense. §. 45.
- item Clemens Alexandrinus. §. 46.
- item Cyrillus Alexandrinus. §. 47. & 48.
- de S. Basilio. §. 49.
- De S. Ioanne Damasceno. §. 50.
- Omnes Patres negant Deo necessitatem moralem. §. 51. & 52.
- Primum argumentum pro necessitate morali Dei. §. 54. ad 57.
- Periculum eius argumenti, quia probat physicam necessitatem vel nullam. §. 58. & seqq.
- Respondetur ei argumento. §. 63. & seqq. quia Deus se amat necessarid quantum potest, cum quo amore amat liberrime creaturas, quas ad sua felicitatis rationem nihili facit.
- Secundum argumentum pro eadem necessitate morali ponitur. §. 73.
- ostenditur mala eius consequentia. §. 74.
- ostenditur falsum esse, quia Deus potuit facere meliora. §. 75. & seqq.
- Tertium argumentum, & melius, pro necessitate Dei proponitur & confirmatur. §. 82. & 83.
- Respondetur, quia perfectio moralis Dei non pendet ex melioribus creaturis. §. 85. & seqq.
- Vltimum argumentum pro eadem necessitate ex infinita inclinatione Dei. §. 91. & 92.
- impugnatur ab absurdo. §. 93.
- Respondetur, quia inclinatio Dei non tollit perfectionem iudicij de sui independentia à creaturis. §. 94.
- Moralis necessitas vt explicatur à suo auctore, est necessitas physica, ob Dei connexionem cum creatura meliori. §. 96. & seqq.
- Vt defenditur necessitas moralis, potest & physica defendi. §. 99.
- Necessitas physica est absurda, & quare, §. 99. 100. & 101.
- Secundum argumentum, quia necessitas moralis est inaudita in Deo, & quare. §. 102. & seqq.
- Deus liberrime sine vlla necessitate physica, aut morali, effecit Incarnationem. §. 107.
- Examinatur probatio cuiusdam viri docti. §. 108. & seqq.
- Ratio à priori, quia Deus est omnino independens à singulis & omnibus creaturis. §. 112. & 113.
- Sententia Raimundi Lulli de necessitate Dei in assumptione naturæ create, supposita voluntate de creando mundo, proponitur. disp. 3. §. 3. & seqq.
- Deus nec ex suppositione mundi habuit necessitatem ad vnionem hypostaticam. ibidem. vide item disp. 13. §. 27. sententiam Ragusa impugnatam.
- S. Anselmi sententia de necessitate Incarnationis supposito peccato. disp. 4. §. 3.
- hac de necessitate ex suppositione peccati exponitur. §. 4. & 5.
- Nec supposito peccato, necessariam esse Deo Incarnationem probatur à priori. §. 7.
- Lorca.
- vide Petrus Lorca.
- Mandatum
- Non pro documento accipitur, sed pro iustione. disp. 77. §. 4.
- item pro legatione. §. 6.
- item pro precepto obligante. §. 7.
- Mandatum in materia virtutis, significat iustionem. §. 58.
- vide Præceptum, Consilium.
- Maria mater Dei.
- Mariam inter existencias hominum vltimum locum tenere, qui doceant. disp. 13. §. 87.
- Est sententia probabilis. §. 90.
- Argumenta pro ea sunt facilia soluta. ibidem.
- Omnia diluuntur. §. 91. & seqq.
- Maria non esset, nisi in hoc statu. §. 96.
- Maria immunitas à debito contrahendi peccati originalis, rectè explicatur ea sententia. §. 97.
- Vtrum tunc per merita Christi esset redempta ab originali. §. 98.
- Alia ratio, qua in sententia B. Thoma posset esse immunitas à peccato originali, eiusq; debito quamuis pacto conclusa. §. 99. & 330.
- Hac ratio à nullo est spernenda, quia in ea saluatur perfecta Maria redemptio à peccato originali. §. 100.
- In hac sententia existencia Maria est in quarto loco post primorum parentum & Christi existenciam absolutam, ante absolutam ceterorum hominum. §. 101.
- Etiã in hac sententia potuit esse immunitas à debito peccati originalis. §. 102.
- Dare Maria actionem productiuam Christi, esset magnum donum. §. 260.
- Maria verè produxit Christum. §. 262. & disp. 28. §. 52.
- Maria in existencia absoluta tenet secundum locum in prauisione Dei. disp. 13. §. 330.
- omnia que habuit ex gratia, habuit per Christum. disp. 28. §. 1.
- nec diuinitus potuit mereri substantiam Incarnationis per opera ex gratia Christi. ibid.
- Explicatur B. Thomas. §. 3.
- Maria meruit maternitatis Christi circumstantiam. §. 10.
- Probatur ex Augustino & ratione. §. 11. 12. & 13.
- Lorca & Nazarius censent Mariam non meruisse maternitatem Christi. §. 15.
- Argumentum de dependentia Christi à circumstantijs proponitur. §. 15. & dissoluitur. §. 16.
- Varie rationes, quibus Maria potuit maternitatem mereri. §. 25. & seqq. latissime.
- Respondetur, per duas actiones adequatas. §. 46. & seqq.
- Fuit absolutè mater Christi, & non meruit absolutè existenciam Christi. §. 52. 53. & 54.
- Vtrum Maria condignè meruerit maternitatem Christi. §. 57. & seqq.

INDEX RERVM.

- Vtraque pars est probabilis, probabilius negans. §.57.
 Optima ratio est de merito gratia & gloria, impediēte alia premia condignè. §.58.
 Non potuit Maria ex natura rei mereri maternitatem Christi condignè. §.59.
 Vtrum de potentia absoluta. §.60. & seqq.
 Negant aliqui: fundamenta iacta & diruta. §.60. & seqq.
 Potuit diuinitus Maria mereri condignè maternitatem Christi. §.69.
 in alio sensu non potuit. §.76.
 Maria est verè mater Dei, mater hominis, & item Theofocus & Christofocus. disp. 69. §.3.
 Martyres.
 Martyres an dici possint sacerdotes. disp. 80. §.12.
 propriè se non sacrificarunt Deo, vt Christus. §.18.
 Mediator.
 Mediator est medius inter duos. disp. 86. §.1.
 Christus quadrupliciter est mediator. ibid.
 eius persona vt mediatoris habet aliquid commune cum vtroque disidentium. §.2.
 Angeli an possunt esse mediatores inter Deum & homines. §.3.
 Christus fuit mediator inter Deum & homines. §.4. absolute vt homo fuit mediator. §.5.
 Meritum in communi.
 Principium meriti non cadit sub meritum, & quare. disp. 27. §.23.24. & 25. & disp. 28. §.1.
 Nec refert, si sit de congruo. disp. 28. §.2.
 Ratio cur principium meriti non cadat sub meritum. §.7.
 Merita Christi.
 Christum habuisse merita, est de fide. 63. §.1. & seqq.
 Vtrum Christus sit meritis actibus charitatis derivatis à scientia beata. §.4. & seqq.
 Sententia S. Thomæ, & eius fundamenta. ibidem.
 Qui Christum meriti per actus beatos, censeant. §.17.
 Christus exercuit vnum actum amoris necessarium. §.20.
 Alium actum habuit necessarium. §.21.
 habuit alium amorem liberum actum à visione beata. §.24.
 Omnis visio Dei mouet necessario ad vnum actum, si non sit alius, secus, si sit. §.23.
 Ex vno actu derivari possunt plures actus virtutum moralium. §.25.
 Primus actus est natura prior ceteris. §.26.
 Christus meruit actibus charitatis Theologicæ, derivatis à scientia infusa. §.30. & seqq.
 Scientia beata & infusa inferunt actus specie distinctos. §.33. & 39.
 quo pacto possit in patria perseuerare amor via. §.34. & 38.
 In patria manet idem numero habitus charitatis. §.37.
 Habitus infusus specificatur ab omnibus casibus & obiectis, acquisitis ab vno. §.41.
 Omnes actus charitatis orti à scientia infusa, suere Christo plenè liberi. §.43.
 Christus non meruit aliquid supernaturale actibus naturalibus. §.45.
 Controuersia de valore meritorum Christi. §.47. & seqq.
 Opera Christi sunt infiniti valoris ad premia impetranda. §.49. & 52.
 His valor non pendet ab extrinseca acceptatione, sed ab vnione hypostatica. §.50.
 Argumenta Scoti proponuntur & soluntur. §.53. & seqq.
 Opera Christi & merita minus amantur quàm Verbum. §.53.
 Velle Christi non valet tantum, quantum velle Dei, nec meretur tantum quantum ille meretur, si posset mereri. §.57.
 Prima productio incarnationis non potest esse premium meritorum Christi. §.58.
 potest autem vnionis hypostatica continuatio esse premium eius operum. §.61.
 Sententia Nazarij opposita. §.63. & seqq.
 Quolibet merito supernaturali Christus est dignus omnè premio possibili. §.71. & seqq.
 Christus non potest mereri aliquo omnia bona, quæ cadunt sub meritum. §.73.
 Optima ratione probatur, Christum mereri posse vno actu omnia possible premia. §.75. & seqq.
 Non est imperfectio persona, non esse etiam extensiuè totum premium operum. §.78.
 Deus potest reddere Christo omnia, quæ Christus potest mereri. §.79.
 Christus meruit sibi resurrectionem. §.81.
 Vnum opus Christi valet tantum, quantum omnia simul. §.80.
 Meruit gloriam corporis. §.83.
 Christus potuit diuinitus mereri gratiam habituales. §.85.
 de facto eam non meruit. §.86.
 Potuit mereri visionem beatam primo instanti sua creationis. disp. 63. §.90.
 sed eam non meruit. §.93.
 Christus meruit est angelis primam gratiam. §.94.
 Christus incepit merita in instanti. §.95.
 Cur Christus exercuerit tam multa merita. §.97.
 Gratia angelis & primo parum est independenter à morte Christi, ob eius merita. §.98.
 Post mortem non meretur Christus. §.99.
 Mors in fieri, & facto esse, fuit meritoria in Christo. §.100. & 101.
 Christus non meruit accepto vulnere lanceæ. §.103.
 Miracula Christi.
 Duo prima miracula Christi fuere in primo instanti, corporis impassibilitas & virginitas matris. disp. 75. §.39.
 Mors Christi.
 Non fuit Christo precepta mors, quoad substantiam independentem ab eius voluntate. disp. 62. §.108. & seqq.
 Christus potuit reijcere seu impedire preceptum de morte. §.109. & 113.
 Virgetur Lorca eodem argumento. §.110. & 112.
 Morti Christi, & non solis circumstantijs, adscribitur redemptio. §.111.
 etiam adscribitur circumstantijs. §.113.
 Mortale peccatum.
 vide Peccatum mortale.
 Motus.
 vide Mutari.
 Mutari.
 Mutari est actu esse subiectum motus, non verò esse purè terminum, late probatur disp. 1. §.12. & seqq. & disp. 22. §.15.
 Explicatur definitio motus. disp. 1. §.21.
 Ggg 4 Motus

INDEX RERVM.

- Motus est actus entis in potentia.* disp. 22. §. 15.
Mutari est aliter se habere ac antea simpliciter, & non secundum quid. §. 28.
Id autem est esse subiectum motus. ibidem.
Quod mutatur, pellit ex se priuationem motus. §. 30.
vide Deum.
- Natiuitas.**
- Natiuitas alia est in vtero, & alia ex vtero.* disp. 59. §. 2.
Natura sumus filij irae, id est natiuitate. ibid.
- Natura diuina.**
- Fieri vnionem ad naturam diuinam, est fieri vniam naturam.* disp. 15. §. 2.
Natura diuina inconfusa est in Christo, vt erat ante vnionem. §. 17. & seqq.
non fuit conuersa in aliam naturam. §. 18.
non potuit per alterationem vniri. §. 27.
Natura diuina & humana vnita immediate, quo pacto dicantur. §. 32.
Carpitur Durandus asserens vnionem factam immediate ad naturam Dei. disp. 33. §. 2. & 3.
vide Vno hypostatica.
Natura diuina qua ratione dicatur incarnata. disp. 15. §. 39.
vide Natura humana.
Natura diuina cum vno solo supposito posset humanam assumere. disp. 35. §. 1. & 2.
etiamsi natura & hypostasis non distinguerentur virtualiter. §. 3.
- Natura humana.**
- Ex opinione Capreoli infertur immediata vno humanitatis ad naturam diuinam.* disp. 16. §. 3. & seqq. ob vnionem quam ait esse immediate ad existentiam communem. vide ibi late.
Humanitas non potest vniri immediate substantie absolute. §. 9. & seqq.
Natura diuina & humana non possunt immediate vniri. §. 15. & seqq.
Natura humana est subiectum vnionis hypostatica. disp. 22. §. 18.
non habet specialem dependentiam a priori a verbo. §. 36.
terminat vnionem per eam rationem per quam pendet. disp. 33. §. 7.
- Necessitas in operando.**
- Quid sit necessitas physica & naturalis.* disp. 2. §. 2. & seqq.
quid necessitas absoluta, & ex suppositione. §. 2.
Necessitas physica est potentia necessaria ad operandum. ibid.
bene explicatur per connexionem cum effectu. §. 3.
qua ratione explicetur ab Augustino. §. 6.
Necessitas moralis est minor quam physica. §. 7.
Necessitas moralis ex B. Thoma est necessitas physica ad actionem in communi cum libertate ad particulares actiones. §. 8.
Necessitas moralis apud alios est potentia physica, ad actiones etiam in communi, sed cum ingentissima difficultate. §. 9.
P. Vasquez addit scientiam mediam. §. 10.
De necessitate morali multa. §. 12. 13. & 14.
Vtrum Deus necessariò operetur Incarnationem & meliora semper. vide Deum.
- Nestorius.**
- Nestorius censuit Christum purum esse hominem, cum omnibus qui negant diuinitatem Christo.* disp. 17. §. 1.
- & 2. vide & disp. 78. §. 47. & disp. 83. §. 14. & seqq.
- Obedientia.**
- Semper respicit obedientiam iurisdictionem.* disp. 77. §. 70. & seqq.
Obedientia consiliorum absque praecepto non est proprie obedientia, sed aut religio aut charitas. ibid.
- Obiectum.**
- Obiectum formale & materiale quid sit.* proemio §. 1.
Obiectum formale attingitur propter se, materiale propter aliud. ibid.
Diuisiones obiecti. ibid.
Obiectum adequatum attingitur omnibus actibus, inadequatum aliquibus tantum. §. 2.
Obiectum adequatum proprium non est adequatum attributionis. ibid.
Obiectum supernaturale potest terminare actum supernaturalem. disp. 8. §. 1. & 37. vide ibi de actu naturali circa obiectum naturale.
- Obiectum decretorum Dei.**
- vide Decretorum Dei obiectum.*
- Obliquum.**
- vide Rectum & obliquum.*
- Omissio pura.**
- De impeccabilitate Christi per puram omissionem agitur late.* disp. 62. §. 48. & seqq.
Omissio est pura & mixta: pura est duplex. §. 49.
Puram omissionem cum facultate ad actum oppositum esse posse in Christo, ex Caietani sententia. §. 50.
Omissio quando est, non est proprie, sed metaphoricè; actus autem est absolute quando est. §. 53.
Ad puram omissionem non est libertas. §. 57.
Pura omissio non est ratio volendi, nec operatio. §. 61.
Puram omissionem liberam qui dicant. §. 66.
Quomodo pura omissio possit praecipui. §. 69.
ea non est bona, nec meritoria. §. 74.
Explicantur testimonia. §. 74. & 75.
Pura omissio est a gratia obiectiue, non effectiue. §. 76.
Iudicium naturale, aut supernaturale, esse causam omissionis, nihil interest meriti omissionis. §. 77.
Nullum sequitur absurdum ex eo quod pura omissio non sit peccatum. §. 78. & seqq.
Est probabile puram omissionem non esse peccatum. §. 79.
Est probabilis & apta, ad componendam libertatem Christi. §. 82.
- Opera Christi.**
- De valore operum Christi agitur* disp. 11.
Valor operum Christi in actu primo & secundo. §. 2.
Scotus & Nominales negant operibus Christi valorem ex se. §. 4.
Explicatur Durandus. §. 5.
Opera Christi habent ex se condignitatem in actu primo. §. 6.
- Operatio theandrica.**
- Operatio theandrica proprie est omnis operatio Christi.* disp. 76. §. 1.
accipitur pro operatione, ad quam concurrebat Christus specialiter vt Deus; item & vt homo. §. 3.
vide Actus.
- Oratio Christi.**
- Christus, vt homo, orauit verè externè & internè.* disp. 79. §. 2.
Exponuntur testimonia Scripturae in oppositum. §. 3.
exponitur S. Thomas. §. 4.
Oratio

INDEX RERVM.

- Oratio absoluta Christi fuit semper audita, non verò conditionata. §. 6.
- Pro omnibus oravit Christus, sed non auxilia efficaciter petijt absolute pro omnibus. §. 7.
- Est oratio conditionata vt voluntas. §. 8.
- Virum Christus nunc orat, longa controuersia. §. 10. & seqq.
- quomodo nunc interpellat pro nobis. §. 10.
- Opinio P. Vasquez de oratione Christi viatorum nunc manente cum effectu in memoria Patris, & eius fundamenta. §. 11. & seqq.
- Oratio Christi in celo nec impetrat condignè, nec congruè, sed est pura conditio. §. 15. & 16.
- Christus in via non petijt omnia nostra beneficia, sed aliqua petenda in celo reseruauit. §. 16. & 17.
- Opinio affirmans orationem Christi in calis. §. 18. & seqq.
- Christus potuit in via reseruare nonnulla beneficia, qua peteret in celo. §. 22.
- potuit item oppositum. §. 23.
- Aliqua beneficia contulit Christo Deus, pro certis orationibus. §. 25.
- Vtrum Christus orationem nouam fundat incertum. melius in partem negantem. §. 26. & 27.
- Nunc orat eadem oratione via, donec impleatur. §. 28. 29. & seqq.
- Oratio potest terminari, & ad obiectum, & ad Dei liberam voluntatem. §. 32.
- De oratione Christi vide à §. 33.
- Non est dicendum nunc, Chulte ora pro nobis, sed miserere nobis. §. 39.
- Ordo intentionis & executionis.
- Qualiter hic ponatur à P. Molina in vi o actu Dei, ratione nostra. disp. 13. §. 108. & 109.
- Falluntur nonnulli in eius explanatione. §. 110.
- Duos actus constituit P. Molina circa incarnationem. §. 111.
- Bona difficultas, virum homines essent futuri, si non esset futurum peccatum. §. 112.
- Alia difficultas in ea sententia P. Molina. §. 113. & seqq.
- Primum argumentum contra eam, quia Christus non veniret nisi musca moueretur, proponitur. §. 117.
- Responsio & confutatio. §. 118. 119. & 120.
- Secunda responsio. §. 121.
- Varia responsa pro ea sententia. §. 122. & seqq.
- Respondetur absurdo obiecto P. Molina. §. 126. & 127.
- Secundum argumentum, quia Deus esset auctor peccati, proponitur & soluitur. §. 128. 129. & 130.
- Impugnatur à priori P. Molina, quia sunt iua Dei voluntates ratione distincta, circa redemptionem & gloriam. §. 132. & seqq. latè.
- Sententia Barthol. Medina & Cabrera. §. 139. & seqq. impugnatur. ibid.
- Sententia Lorca proponitur. §. 150. & seqq. impugnatur. ibid.
- De ipso ordine intentionis & executionis. §. 166. & seqq.
- Imponitur Nominalibus, ab eis negari prioritatem rationis in actibus Dei. §. 167.
- Ordo hic potest considerari in actibus internis & externis, mutuo comparatis. §. 168. & 169.
- Alij constitunt in ipsis actibus internis eos duos ordines. §. 170. & seqq.
- Examinatur sententia de decreto Dei efficaci in intentione independenter à peccato & de alio in executione dependenter ab eodem, vnde Christus venit in executione propter reparationem hominum, venturus tamen si non peccaret Adamus. §. 178. & seqq.
- Hic ordo non habet fundamentum in Augustino. §. 181. 182. & 183.
- Impugnatur ille ordo ab identitate intentionis finis, & electionis mediourum. §. 186. & seqq.
- Admittitur hic ordo, non tamen est ad rem. §. 197. & seqq.
- Ordo intentionis & executionis debet esse ob eosdem fines. §. 199. & seqq.
- Opinio de ordine intentionis & executionis p. r. actus confusos diuina voluntatis. §. 205. & seqq.
- Deus in intellectu non habet actum praeiudicatum. §. 208. & seqq.
- Ratio est, quia esset imperfectus. §. 212.
- Quid considerandum ad examen horum actuum. §. 213.
- Respondetur ad argumenta pro cognitione confusa Dei. §. 214. & seqq.
- Deus nulla sui cognitione praescinditur ab illo predicato necessario. §. 219. & seqq.
- Dei voluntas nihil amat confusè. §. 221.
- Decreto efficaci & absoluto Deus nihil amat indeterminatè. §. 225.
- nec actu inefficaci de se, sed omnia determinatè. §. 229.
- potest tamen conditionari. ibid.
- Licet admittatur illa confusio decretorum, non tamen est ad rem. §. 230.
- Noua sententia de intentione circa substantiam Christi nihil decernere de actione productiua, & de executione, qua est voluntas circa actionem. §. 231. & seqq.
- Explicatur ea opinio. §. 235. & seqq.
- Prima impugnatio opinionis ab indistinctione intentionis finis, & electionis mediourum. §. 239. & seqq.
- Alia sententia constituens executionem in decretis directis, intentionem verò in indirectis. §. 264. non est ad rem. §. 265.
- Opinio de duobus actibus adequatis circa Christum. §. 269. & seqq. vide Fines.
- Parum eluceret charitas Dei in homines, si tantum moueretur propter illos ad secundam actionem comparatione eius, quam de facto exercent. §. 291.
- Christus est decretus absolute ante absolutam prauiationem peccati. §. 292.
- vt ponitur à P. Suarez, impugnatur. disp. 27. §. 17. & seqq.
- Patres antiqui.
- Patres antiqui congruè non meruerunt Incarnationis substantiam. disp. 29. §. 1.
- Abraham & Dauid meruerunt substantiam generis. §. 2.
- P. Suarez, quid censuerit de ea sententia, vt ibi explicatur. §. 4.
- Patres meruerunt, ne diu differretur aduentus Christi, non tamen determinatè diem. §. 8.
- Circumstantiam loci verisimile est meruisse Dauidem. §. 9.
- Non potuerunt mereri aliorum praedestinationem. §. 11.
- Peccatum mortale & veniale.
- De infinita grauitate peccati mortali. disp. 9.
- Peccatum mortale est simpliciter finitum. §. 4.
- Quo pacto possit esse infinitum. §. 5. & 6.
- Qua ratione in peccato differant malitia & offensio. §. 7. & seqq.

INDEX RERVM.

- Habet peccatum mortale cum cognitione & scientia offensa Dei ex auitatem moraliter infinitam. §. 15.
 habet dignitatem ad poenam simpliciter infinitam. §. 17.
 late probatur.
 est dignum poena infinita intensionis. §. 37. & seqq.
 meretur infinita mala. §. 43. & seqq.
 est causa poena aeterna pro peccato veniali. §. 40. & 41.
 demeretur omnem gratiam & vnionem hypostaticam.
 §. 43. & 44.
 Ratio a priori est infinita distantia personarum. §. 50.
 Peccatum non coninet omnem aliorum grauitatem.
 §. 55.
 Discrimen à Stoicis & Iouiniano in peccatorum aequalitate. §. 58. & 59.
 Malitia & offensa peccati sunt inaequalia. §. 60.
 Non est eadem ratio de peccato veniali in infinitudine.
 §. 64.
 Peccatum mortale Deum offendit specialius quàm legislatores humanos. §. 65.
 Peccata mortalia quo pacto mercatur poenam inaequalem.
 §. 66.
 Vtrum à creatura pura possit fieri satis pro peccato. vide
 Creatura pura.
 Sententia P. Suarez de inaequalitate personarum. disp. 10.
 §. 20.
 impugnatur. §. 21. & seqq.
 Posset ea inaequalitas compensari aliunde. §. 24. & 26.
 Ratio a priori cur non possit compensari peccatum, est eius
 infinitudo. §. 35.
 vide Satisfactio & Creatura pura.
 Peccati grauitas non crescit ex maiori vilitate persona.
 disp. 11. §. 61.
 Peccatum est sine voluntate Dei de illo. disp. 12. §. 91.
 est contra voluntatem Dei illud odio habentis. §. 100.
 est iniuria Dei. ibi sect. 7. & 8.
 Peccatum mortale est contra praeceptum graue, & veniale
 contra leue. disp. 61. §. 12.
 Peccati fomes.
 vide Fomes peccati.
 Immunitas Christi à peccato, ac repugnancia
 cum illo.
 Error quorundam Christum in cruce desperasse. disp. 59.
 §. 1.
 Christus caruit peccato originali. §. 2.
 Probatur eum non habuisse peccatum originale. §. 3.
 caruit item omni peccato actuali. ibid.
 Explicantur testimonia quibus haretici probant Christum
 peccatum habuisse. §. 4. & 5.
 In quo sensu disputetur impossibilitas peccati cum
 vnione hypostatica. §. 7. & 8.
 Hac quaestio non pendet ab ea vtrum peccatum & gratia
 habitualis possint esse simul, quamuis inuetur ex parte
 negante. §. 9.
 Antiquorum opinio de composibilitate peccati & vnionis
 hypostatica. §. 11.
 In eam opinionem acriter inuicti sunt nonnulli. §. 12.
 Expenduntur eorum argumenta. §. 13. & seqq.
 ea opinio nec est digna censura Theologica, nec bene probatur
 ab Scoto. §. 16.
 Ex natura rei non potest esse peccatum mortale habituale
 in Christo. §. 18.
 Probatur ex Patribus, praesertim ex Augustino. §. 19.
 Aliorum argumenta expenduntur. §. 20.
 Expenditur an valeat ratio, actiones sunt suppositorum, ad
 peccatum habituale negandum. §. 21. & 22.
 Ea ratio est probabilis. §. 22.
 Ratione efficaci probatur Christum non posse habere peccatum.
 §. 23.
 Disputatur vtrum de potentia absoluta possit peccatum
 mortale componi cum vnione hypostatica. §. 25. &
 seqq.
 Non potest de potentia absoluta componi peccatum mortale
 cum vnione hypostatica. §. 26.
 Idem probatur ex titulo filij. §. 26. & 27.
 Idem probatur ex conceptu sanctitatis substantialis.
 §. 29.
 Sanctitas Christi substantialis formaliter non includit ca-
 rentiam peccati, vt nostra. §. 30.
 Peccatum originale nec de potentia absoluta potest esse in
 Christo. §. 32. & seqq.
 Peccatum veniale non potest esse in Christo ex natura rei.
 §. 35.
 nec de potentia absoluta. §. 36.
 Examinata aliorum argumenta. §. 37. & seqq.
 Probatur conclusio ex sanctitate infinita. §. 40.
 Quid sentiat P. Ragusa. §. 41. & seqq.
 Secunda probatio ex filiatione naturali. §. 45. & seqq.
 Peccatum actuale mortale nec diuinitus potest esse in
 Christo. §. 48.
 Examen argumenti de supposito operante, nec id esse ab-
 surdum, si non esset nisi idiomatum communicatio.
 §. 50. & 55.
 An humanitas terminata supposito diuino & humano pos-
 set peccare. §. 51. vide hac de re disp. 59. §. 56. &
 seqq.
 Longum examen de obligatione Verbi. §. 59.
 Tandem est hoc argumentum probabile. §. 66.
 Optima ratione probatur, non posse esse peccatum mortale
 in Christo. §. 67.
 Respondetur argumentis. §. 68. & seqq.
 Argumentum ex duabus voluntatibus, etiam vrgens Be-
 atos, probatur. §. 68.
 Quo pacto humanitas Christi est impeccabilis ab intrin-
 seco. §. 69.
 Nec impeccabilitas est separabilis ab vnione. §. 70.
 Humanitas Christi est impeccabilis ipso beneficio vnionis,
 quin alio egeat ad non peccandum. §. 71.
 Prima ratio impeccabilitatis in humanitate Christi est
 vnio. §. 73.
 Oppositio vnionis, & peccati habitualis, est moralis, &
 non physica. §. 75.
 Oppositio peccati actualis, an sit physica, an autem mo-
 ralis. §. 76. & 77.
 De opinione Petri Lorca. §. 78. & seqq.
 Vtrum humanitas possit peccato vnionem amittere. disp.
 60. tota.
 Quotupliciter possit intelligi vnio peccato dissolui. disp.
 60. §. 1. & 2.
 Iam non agitur de peccato in sensu composito vnionis, sed
 de indiuiso. §. 3.
 Non potest vnio ex natura rei peccato dissolui. §. 4.
 Examinatur ratio P. Vasquez. §. 6. & seqq.
 Ratio a priori ex suppositi prioritate natura. §. 11.
 & 12.
 Difficultas an, si humanitas simul terminaretur supposito
 proprio & diuino, posset operari, & vnionem amitte-
 re. disp. 13. & seqq.
 Idem dico, tamen si supposito naturali & diuino humanitas
 esset terminata simul. §. 15. & seqq.
 Vtrum de potentia absoluta possit vnio peccato dissolui.
 §. 18. & seqq.
 Ex prioritate suppositi non repugnat diuinitus vnionem
 peccato

INDEX RERVM.

- peccato dissolui. §. 19. 20. & 21.
 Potentia peccandi non impedit, quin diuinitus possit vnio peccato dissolui. §. 22.
 Bona difficultas, verum vnio possit cum potentia peccandi componi. §. 22. & seqq.
 Humanitas in sensu composito vnionis semper est impeccabilis. §. 25. & 26.
 Discrimen vnionis à gratia habituali in impeccabilitate. §. 26.
 Vnio non potest esse cum potentia peccandi, nisi vt determinata ad non peccandum. §. 27.
 Discrimen vnionis à substantia supernaturali, & à visione beata. §. 28.
 Decretum Dei potuit esse tale, quod non tolleret potentiam, vt vnio peccato dissolueretur. §. 29.
 Vnio hypostatica potest absolute diuinitus peccato dissolui. §. 33.
 Respondetur ad argumentum de miraculo. §. 35.
 Respondetur argumento de supposito proprio. §. 36.
 Perfectio & perfici.
 Perfectio debet esse in re perfectibili, vt in subiecto, nec satis est vt in termino. disp. 1. §. 24. & seqq. vide & §. 29. S. Thomam.
 Res non perficitur, nisi vt est subiectum receptiuum. disp. 22. §. 32.
 Perfectio & imperfectio moralis.
 Perfectio moralis est qua abstinetur à peccato mortali, sed non veniali. disp. 61. §. 1. & seqq.
 Alia, qua abstinetur à peccato veniali. ibid.
 Perfectio alia maior, qua agimus qua Deo magis placent. §. 31.
 Perfectio physica quid sit. §. 2. & 3.
 Perfectio physica potest esse cum imperfectioe morali. §. 4.
 Perfectio moralis est conuenientia cum voluntate Dei. §. 5.
 Perfectio Christiana quid sit. §. 6. & seqq.
 Perfectio substantialiter est in vnione cum Deo per gratiam sanctificantem. §. 6.
 Perfectio accidentaria creatura est in vnione illius cum Deo per actus honestos. §. 7.
 Perfectio moralis sumitur in ordine ad maius Dei desiderium. disp. 62. §. 132. & seqq.
 Imperfectio non opponitur vlli legi, sed consilio: peccatum veniale legi. disp. 61. §. 12. & 14.
 Perfectio & imperfectio actuum moralium. §. 20. & seqq.
 Omnis actus à charitate distinctus, imperfectus est in se. §. 21. & 22.
 Discrimen inter actus voluntatis & intellectus, in ratione perfectionis. §. 24. & seqq.
 Perfectio Christi in actibus bonis.
 Diuersi perfectionis sunt gradus. disp. 61. §. 1.
 Christus est substantialiter perfectissimus. §. 6.
 Christo non repugnant actus virtutum moralium, qui in se sunt imperfecti. §. 29.
 Nec propterea Christus est imperfectus, quia exercet charitatem circa eadem obiecta. §. 30.
 Christus tam fuit perfectus, vt numquam discesserit à maiore voluntate Dei. §. 33.
 Implicat Christum sequi quod minus placet Deo. §. 34.
 Probatu id ex Scriptura. §. 35. & 36.
 Necessitas hæc ad perfectionem probatur ex conceptu vnionis hypostatica. §. 37.
 Probatu item, quia Christus non est capax vllius re-
 prehensionis. §. 42.
 Qui censent Christum fuisse capacem imperfectionis, non habent argumentum, sed fugiunt ad argumenta. disp. 61. §. 43.
 Argumenta expenduntur, vbi agitur de libertate Christi. vide Libertas.
 Persona Christi.
 vide Vnio hypostatica.
 De compositione Christi persone. disp. 19. §. 1. & seqq.
 Persona Christi est vere & proprie composita. §. 2.
 Persona Christi non est simplex. §. 3.
 Persona Christi non est qua omnia habet. ibid.
 Persona Verbi non est pars, vt dicit pars ens incompletum perfectibile. §. 4.
 In persona Christi due natura vnuntur immediate personalitati, inter se autem mediate. §. 5.
 Persona Christi est vna, & non due. §. 5.
 compositio est immediate ad subsistentiam. §. 6.
 Filius Dei, aut Verbum, non potest dici compositus. §. 7.
 Persona Christi semper fuit Filius Dei & Verbum; at Verbum non fuit semper Christus. §. 8.
 Christus non incepit esse, incepit tamen Verbum esse Christus; cur hac ita sint. ibid.
 Persona diuina.
 Persona diuina potest terminare naturam alienam. disp. 31. §. 1.
 nec potest demonstrari, nec rationes solui possunt euidentia metaphysica. §. 2. & seqq.
 Vna persona potest terminare naturam alienam, quin alia eam terminet. disp. 36. §. 1.
 Tres persone diuina speciali ratione sunt in Christo. disp. 37. §. 1.
 Qualibet persona diuina potest assumere naturam humanam. §. 3.
 Verum plures persone possint simul terminare naturam eandem, sententia Scoti. disp. 38. §. 2. & seqq. pars affirmans. §. 1.
 Persona cur sint tres, & vnus Deus. disp. 39. §. 16. 17. 18. & 19.
 Tres persone diuina vnite vni humanitati, essent tres homines. §. 30.
 Persona diuina non potuit assumere naturam irrationalem. disp. 43. §. 7. & seqq. vbi probatur ex Tertulliano & Augustino. §. 9. & 10.
 Probatu exemplo accidentia. §. 16.
 probatur morali ratione. §. 24. & seqq.
 Substantia Verbi proprie non assumpsit hominem. disp. 44. §. 2. & 3.
 Petrus Lorca.
 Stylus Petri Lorca. disp. 13. §. 55.
 Plenitudo.
 Plenitudo secundum quid quam dicatur. disp. 48. §. 53.
 que plenitudo absoluta. §. 54.
 que plenitudo perfectissima. §. 56.
 Pœna aterna.
 Pœna aterna est simpliciter infinita. disp. 9. §. 24. & seqq.
 Pœnitentia.
 Pœnitentia non potest esse de peccatis alienis. disp. 12. §. 152.
 vide Contritio.
 Pœnitentia actus non est in Christo. §. 158.
 Pœnitentia Christi.
 vide Virtutes Christi.
 Potentia

INDEX RERVM.

- Potentia Christi.
 Per omnipotentiam formaliter nihil potuit humanitas Christi. disp. 57. §. 3.
 Christi potentia non fuit prestigatrix. §. 10.
 Osenditur eius virtus supernaturalis. §. 11.
 Qua virtute effecerit Christus miracula. §. 9. & 10.
 Potentia physica & moraliter Christus effecit miracula. §. 17. & seqq.
 De instrumento morali & physico. ibid.
 Quidquid Christus velle efficaciter per alios fieri, potest facere. §. 29.
- Potentia libera.
 vide Libertas.
- Potentia obedientialis.
 Non potest ea naturaliter comprehendi ab angelo. disp. 8. §. 15. & seqq.
 Quid sit hac potentia. ibid.
- Præceptum.
 Præceptum sumitur pro documento alicuius rei. disp. 77. §. 3.
 item pro iussione, institutione & monito. §. 4.
 item pro consilio & petitione apud aulicos. §. 5.
 sumitur apud sacros frequentissime pro iussione. §. 8. & 11.
 accipitur præceptum in hac disputatione pro iussione. ibid.
 De discrimine præcepti à consilio. §. 9. & seqq.
 Discrimen esse inter præceptum & consilium, est de fide. §. 12.
 Præcepta negativa quo pacto imponantur. disp. 62. §. 70.
 quid requiritur ad obseruationem eius præcepti. ibid.
 Præceptum non potest abrogari pro primo instanti, sed pro sequentibus. §. 149.
- Præceptum Christo.
 Præceptum Christo impositum non est instar prædeterminationis. disp. 62. §. 6. & seqq.
 vide Christi libertas.
 Præceptum impositum est, ipso pendente à scientia mentis, dicunt aliqui. §. 32.
 Quo pacto sit Christo possibile obiectum præcepti. §. 69.
 De præcepto Christi circa omnes circumstantias. §. 106. & seqq.
 Non esse omnes præceptas quinam censeant. ibid.
 Præceptum mortis potest intelligi dependenter & independenter à voluntate Christi. §. 108. & disp. 78. tota.
 Christo non fuit præcepta substantia mortis independenter ab eius voluntate. disp. 62. §. 109.
- Præcepta & consilia Christo imposita.
 vide Consilium & Præceptum.
 Christus fuit capax præcepti & consilij. disp. 77. §. 25.
 non fuit capax voti. §. 29.
 secutus est consilia distincta à præceptis. §. 31.
 quo pacto in Christo distinguantur præcepta à consilijs. §. 32. & seqq.
 Christus nullo præcepto naturali tenebatur mori pro hominibus. §. 36. & seqq.
 de præcepto mortis à Deo Christo imposito: de eius libertate & impeccabilitate. §. 43. ad finem vsque.
- Prædestinatio.
 Omnium prædestinatio fuit ante præsumsum absolutè peccatum Adami. disp. 13. §. 296.
- Prædestinatio Christi.
 Prædestinatio est duplex. disp. 84. §. 1.
 Christum ab æterno est prædestinatus esse filius Dei. §. 2.
- Christus vt existens in hypostasi non potuit prædestinari ad filiationem naturalem Dei tamquam ad terminum. §. 4.
 Hic homo Christus non potuit prædestinari ad rationem filij naturalis Dei. §. 5.
 Humanitas Christi prædestinata est ad vnionem hypostaticam. §. 8.
 Verbum diuinum non est prædestinatum ad humanitatem. §. 9.
 Christus vt homo fuit prædestinatus ad gratiam & ad gloriam. §. 10.
- Prædeterminatio.
 Examinatur latè, vtùm exemplo prædeterminationis defendatur libertas Christi. disp. 62. §. 3. & seqq.
 vide Christi libertas.
- Præfinitio.
 Examinatur latè, vtùm exemplo præfinitionis defendatur libertas Christi. disp. 62. §. 26. & seqq.
 vide Libertas Christi.
 Explicatur quid sit præfinitio, dependens à scientia media ratione nostra. §. 27. & seqq.
 Alius modus cum explicandi. §. 30.
 Applicatur ea doctrina libertati Christi. §. 31. & seqq.
 Mutata circumstantia in vno statu, non seruatur libertas eadem in conditionato & absoluto. §. 38. & seqq. & 45.
 A præfinitione ad præceptum, est mala consequentia in Christo. §. 40.
 Præfinitio cognita tolleretur libertatem Christo, & Beatus licet eam ignorata non adimeret. §. 42.
 Cur præfinitio non visa in statu conditionato non adimat libertatem in absoluto, eam tamen adimerent vniò & viso non visa in statu conditionato. §. 47.
- Prælatorum iurisdicctio.
 vide Iurisdicctio Prælatorum.
- Pura omisso.
 vide Omisso pura.
- Rectum & obliquum.
 Constitui in recto est constitui in nominatiuo cum verbo substantiuo: in obliquo autem, constitui in alijs casibus. disp. 39. §. 2. & 3.
 Duplex modus constituendi in obliquo. §. 2. & 6.
 Veritas propositionum pendet ab identitate significata in recto, ex parte subiecti & predicati. §. 7. & 8.
 Huic veritati non obest diuersitas obliquorum. §. 9.
 In recto ponuntur qua significantur per se stare, in obliquo qua in alio. §. 11. & seqq.
 De Deo & persona diuina vide ibidem.
 Significatione recti & obliqui defenditur, Deus est homo, homo est Deus. disp. 69. §. 17. & seqq.
 Idiomata predicantur aut negantur in recto & obliquo. §. 20. & 21.
 defenditur etiam vnitas Christi. disp. 72. §. 3.
- Regnum Christi.
 De regno Christi. disp. 81. §. 1. & 2.
 Christus vt homo fuit rex temporalis totius mundi. §. 3.
 Papa non est dominus temporalis totius mundi. §. 5.
 Christum vt hominem non fuisse mundi monarcham qui censeant. §. 11.
 Christum hereditario iure esse regem, censent multi. §. 20.
 testimonium Christi apud Pilatum de regno suo. §. 23. & seqq.
 Christum esse regem Iudeorum, credidit Pilatus. §. 23.
 Christum non esse regem Iudeorum à matre. §. 33.

INDEX RERVM.

ex progenie Mariae & Ioseph non probatur Christum esse regem Iudaeorum iure hereditario. §. 35. & seqq.
 Patres naturales Mariae Virginis, item & Ioseph. §. 36.
 Lucas non describit genus Ioseph, sed Christi; Matthaeus vero non Christi, sed Ioseph. §. 36.

Relatio praedicalis

ex B. Thoma nec distinguitur à fundamento & termino, nec mutat subiectum cui aduenit de nouo. disp. 1. §. 5.

Relatio transcendentalis.

est essentialis proximo fundamento, non vero remoto. disp. 21. §. 33.

Relatio extrinsecus adueniens

quid sit ex Scotio. disp. 21. §. 84.

Religiosus.

Religiosus agens contra regulam non peccat, nisi adiungatur violatio praeepti. disp. 77. §. 20.

Sacerdos.

Sacerdos est mediator inter Deum & hominem. disp. 86. §. 1. vide Sacerdotium.

Sacerdotium, sacrificium, hostia Christi.

Sacerdos significat interdum personam Deo sacram. disp. 80. §. 2.

Sacrificium sumitur interdum pro opere Deo sacro, hostia pro opere misericordiae. ibid.

Sacerdos proprie quid sit. §. 3.

sacerdos saltem moraliter mactabat victimas. §. 4.

Christus fuit vere sacerdos. §. 5. & seqq.

difficultas, vtrum Christus seipsum immolauerit. §. 9. & seqq.

Sacrificium potest esse, quin ex sola reuerentia in Deum. §. 14.

Christus vt homo, potuit destruere physicè vnionem corporis & animi in sacrificium. §. 22.

non propterea seipsum occidit. §. 23.

Non est necessaria ad sacrificium haec physica destructio, satis est moralis. §. 24.

Christus, vt Deus & homo, est sacerdos. §. 25.

est sacerdos in aeternum. §. 26. quomodo aliqui id explicent. ibid.

est vere sacerdos per totam aeternitatem. §. 30.

Sacerdotium Christi plus dicit, quam vnionem hypostaticam. §. 32.

Christus tota aeternitate fungetur sacerdotio. §. 33.

Discrimen sacrificij Christi & Leuitici. §. 35.

Sacerdotium Christi secundum ordinem Melchisedec quid sit. §. 37. & seqq.

Christus non est sacerdos Aaronicus. §. 38. & 41.

Melchisedec quo pacto sacerdos sit in aeternum. §. 39.

Christus non est sacerdos ab aeterno. §. 40.

In multis conuenit sacerdotium Christi cum Melchisedec. §. 42.

Sacrificium Christi.

vide Sacerdotium.

Satisfactio & satisfacere.

vide Contritio.

Debet plus reddere quam abstulit. disp. 10. §. 19.

Posse aliquem pro aliquo satisfacere, non tamen ei condignè mereri, censent aliqui. §. 37.

sed id impugnatur. §. 38. & seqq.

Satisfacimus cum reddimus aequale. §. 40.

Vtrum Deo teneamur satisfacere pro iniuria. disp. 12. §. 103. & seqq.

Si non latur honor Dei per malam opinionem, non tenemur ex iniustitia satisfacere Deo. §. 109.

Si ex peccato mansit mala de Deo opinio, tenemur ex iniustitia satisfacere. §. 111.

Petr. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

Vtrum alio ex capite teneamur. §. 131. & seqq.

non tenemur ex iniustitia. §. 131. & 136.

vide Satisfactio Christi.

Vtrum possit satisfieri ex bonis creditoris. disp. 12. §. 182. & seqq.

Satisfactio Christi.

Christus potest satisfacere pro peccato ex iniustitia. disp. 128. §. 137.

vtrum satisfecerit ex iniustitia pro ijs. §. 159.

est in eo virtus satisfactiua ad aequalitatem ex iniustitia. §. 160.

hec virtus est directa. §. 163.

Identitas suppositi non tollit in Christo potestatem satisfaciendi. §. 168. & seqq.

Eadem actione potest fieri satis multis titulis. §. 174. etiam si sint iniustitia. §. 175. 177. & seqq.

Vtrum ob sit iniustitia, esse satisfactionem ex bonis creditoris. §. 182. & seqq.

Nihil est in dominio Christi, quin & Dei. §. 185.

Idem dicitur de supposito Verbi, vt est in natura humana. §. 188. & seqq.

Verbum in terminanda humanitate pendet à libera voluntate Dei. §. 191.

quo pacto Christus obtulerit propria opera satis ad iniustitiam. §. 194. & 195.

Bona difficultas de cessione iuris diuini. §. 196. & seqq.

obtulit Christus, quod non tenebatur offerre, quod fuit satis ad satisfaciendum ex iniustitia. §. 201.

ea opera sunt Dei & Christi, diuerso respectu. §. 202.

Aliae conditiones iniustitiae. §. 209. & 210.

Christi satisfactio non eguit acceptatione ad valorem, sed ad vim obligandi. §. 212. & seqq. late disputatur.

A quocumque offeratur honoris laesio, debet admitti satisfactio. §. 221.

Deus non reueretur satisfactionem Christi accipere absolute. §. 222. & seqq.

Quam satisfactionem tenetur accipere creditor, & quam non reueatur. §. 226.

Scientia Christi.

Est certum animam Christi non intelligere de facto per scientiam increatam formaliter. disp. 53. §. 3.

Nec potest ex natura rei vniri intellectui & voluntati immediate. §. 5.

nec de potentia absoluta; & late examinantur rationes Doctorum. §. 9. & seqq.

Ratio propria eius doctrina. §. 24. & seqq.

Non potest homo cognoscere formaliter cognitione increata. §. 26.

Nullus intellectus potest intelligere formaliter cognitione aliena. §. 27. & 28.

Probatur à priori. §. 30. & seqq.

Discrimen Dei gerentis vicem speciei impressa. §. 35. & 36.

Scientia Christi beata.

Engienda hic difficultates communes singulis Beatis. disp. 54.

Anima Christi fuit beata in ipsa conceptione Christi. §. 1.

Dua opiniones de cognitione creaturarum in Verbo. §. 4. & 5.

Communior sententia est Christum in Verbo videre creaturas. §. 7. & seqq.

Ex Durando quilibet beatus videt necessariò omnia possibilis. §. 16.

Impugnatur late. §. 17. & seqq.

H b h

EXAMI-

INDEX RERVM.

- Examinantur sententia aliorum ad sententiam Durandi.*
 §. 23. & seqq. vbi expenditur.
- An videantur clarè omnes formalitates Dei.* §. 24.
- Viso Deo non est necesse, nec impossibile, creaturas videri.* §. 29.
- Non possunt in Deo videri ab anima Christi omnia possibilis vno actu.* §. 31.
- Probatio S. Thomæ: varia impugnationes & defensiones.* §. 32. & seqq.
- De infinitate vnius cognitionis circa omnia possibilis agitatur latè hysdem in locis.*
- Non posse creaturas omnes possibilis vno actu videri probatur.* §. 65. & seqq.
- Auctoritas B. Augustini.* §. 67.
- Ratione philosophica probatur.* §. 68. & seqq.
- Opposita sententia non meretur notam.* §. 72. & seqq.
- Omnia possibilis possunt in Deo videri singillatim pluribus actibus.* §. 74.
- Nihil liberum potest cognosci in essentia Dei, vt in obiecto formali.* §. 76. 77. & 78.
- Omnia existentia possunt vno actu cognosci.* §. 79.
- De cognitione reflexa super seipsam agitur non breuiter.* §. 80. & seqq.
- Videt anima Christi in Verbo omnia existentia omni tempore.* §. 92.
- Ea futura sunt multitudinis infinita.* §. 97. & seqq. presertim §. 102.
- Anima Christi infinitis actibus ea omnia cognoscit, nec potest finis.* §. 107. presertim §. 111.
- Christus cognoscit in Verbo omnia futura, & Beati que ad illos spectant: & quo pacto.* §. 119.
- Visio pauciorum potest esse substantialiter melior, quam plurium.* §. 118. 120. & seqq.
- Christus aliquo actu beato cognoscit solum Deum sine vlla omnino creatura.* §. 134.
- Christus vno actu cognoscit infinitas species substantiales.* §. 137.
- Christus actibus infinitis videt omnia possibilis.* §. 139.
- non tamen omnia possibilis collectiue.* §. 140.
- Discrimen horum obiectorum in cognosci non oritur ab actuum intensione.* §. 142. & seqq.
- nec ab extensione actuum.* §. 145. & seqq.
- nec à luminum diuersitate.* §. 153. & seqq.
- Al arguenda responsio.* §. 158. & seqq.
- Hoc discrimen non oritur ex discrimine specierum impressarum de creaturis.* §. 163. & seqq.
- oritur tandem ex voluntate & concursu obiectiuo Dei.* §. 165.
- De comprehensione Dei à Christi anima.* §. 169. & seqq.
- Comprehensionis significatus varij.* §. 170.
- Doctrina P. Vasquez de ea re examinatur.* §. 177. & seqq.
- De doctrina Durandi.* §. 185. & seqq.
- Examinata doctrina de aequalitate comprehensionis obiecti.* §. 192. & seqq. vbi agitur de opinione S. Thomæ.
- Non est necessaria aequalitas.* §. 197. & seqq.
- Ad argumenta S. Thomæ.* §. 201. & seqq.
- Respondetur aliorum argumentis decreta perfectione comprehensionis.* §. 212. & seqq.
- Opinio de comprehensione in optimo actu quem petit obiectum.* §. 217. & seqq.
- Alia eiusdem opinionis explicatio.* §. 225. & seqq.
- explicatio similior vero.* §. 228. & seqq.
- Ea opinio non est aliena à B. Augustino.* §. 231.
- Aequalitas comprehensionis & obiecti non leuiter probatur.* §. 233. & seqq.
- Clara ratio incomprehensibilitatis.* §. 243. & seqq.
- Solus Deus potest comprehendere Deum.* §. 244.
- Omnia eius predicata non possunt à creatura cognosci, & quo pacto.* §. 245. & seqq.
- Deus non potest habitualiter à creatura comprehendi.* §. 245. & 253.
- Nulla cognitio creata potest in particulari se cognoscere.* §. 247. & seqq.
- Ea sententia est clarissima.* §. 250.
- Nulla substantia est actualiter comprehensibilis à creatura actibus naturalibus.* §. 255.
- Nulla creatura intellectualis est comprehensibilis naturaliter ab alia.* §. 256.
- Entia supernaturalia sunt habitualiter, non actualiter comprehensibilia.* §. 261.
- De euidencia scientia beata anima Christi.* §. 262. & seqq.
- Anima Christi habet perfectissimam visionem de potentia ordinaria inter omnes creaturas possibilis: & de comparatione perfectionis in ratione euidencie & intensiõnis.* §. 263. & seqq.
- quare Christi visio sit clarior, quam aliorum Beatorum.* §. 270.
- Certiudo scientia beata quid sit.* §. 270.
- Omnes visiones beatae sunt aequè certae.* §. 273.
- Scientia acquisita Christi.**
- Eam habuit Christus, & quando, disp. 56. §. 3. & seqq.*
- Scientia infusa Christi.**
- Infusio accipitur variè.* disp. 55. §. 2. & seqq.
- Habitus est aut per se, aut per accidens infusus.* §. 4.
- Lumen gloria est scientia infusa.* §. 6.
- Scientia infusa accipitur pro alio habitu, qui est possibilis.* §. 6. & 7.
- In Christo est hic habitus.* §. 11. & seqq. latè.
- Vtrum Christus in Thabor & in hortu exercuerit actus supernaturales, & de sudore in hortu curiosa questio.* §. 19. & seqq.
- Christi cognitio de futuris, & de hys sermo.* §. 22. & seqq.
- Actus supernaturali quoad substantiam possunt cognosci futura libera.* §. 33.
- Omne ens est cognoscibile à creatura naturaliter aut supernaturaliter.* §. 38.
- Christus habuit hanc scientiam infusam.* §. 42.
- Christus habuit plures scientias supernaturales circa futura.* §. 43.
- De certitudine qua credendum est, diem iudicij non ignoratum à Christo.* §. 47.
- Christus cognouit futura conditionata.* §. 55.
- Ea scientia potuit esse de obiectis naturalibus.* §. 64. & seqq. vbi latè disputatur vtrum obiectum naturale possit attingi actu naturali, & e contra.
- Christus habet eam scientiam.* §. 89.
- Possibilis est scientia infusa cum dependentia à sensibus in vsu.* §. 92.
- Christus non caret hac scientia in patria, neque carnis in via.* §. 99.
- Quo pacto Christus vsus sit hac scientia infusa.* §. 100. & seqq.
- Vtrum mysterium Trinitatis possit euidenter hac scientia cognosci, latè disputatur.* §. 108. & seqq.
- Cognitio hac ex reuelatione est euidenter circa obiectum reuelatum.* §. 108. & 109.
- Deus

INDEX RERVM.

Deus euidenter cognoscitur in visione beata prius cognita & reuelatione. §.130.
 Scientia per se infusa in sua latitudine, sunt plures habitus. §.133.
 In habitu partiendi per obiecta formalia. §.134.
 Nihil ea de re est certum. §.135. vide Species impressa.
 Scientia media.
 Impossibile est physicè non esse scientia media obiectum de peccatis in aliqua serie rerum. disp.14. §.5. & seqq.
 Seruitus Christi.
 Christus absolute & sine adiectione, est subiectus Patri. disp.78. §.1.
 Seruitus proprie & metaphoricè accipi potest. §.2.
 Seruitus propria, quaedam est naturalis. §.3. & explicatur. §.9. & 18.
 alia est legalis. §.4.
 Seruus est instrumentum domini, ad ipsius domini utilitatem. ibid.
 Seruitus ex peccato similis est legali. §.5.
 Longa controuersia de Christi seruitute etiam ut hominis. §.6.
 Christus nullam habet propriam seruitutem. §.8.
 Seruus est instrumentum separatum domini. ibid.
 Id probatur aperte ex Aristotelica definitione serui. §.9. & 10.
 Idem aperte ex B.Thoma. §.10.
 Ex ea definitione Concilium Francordienſe & Adrianus I. Pontif. probauerunt contra Elipandum, Christum non esse seruum. §.13. & seqq.
 Adrianus censuit seruitutem in Christo esse magis pudendam quam adoptionem. §.15.
 Coniunctatur Adrianus assertoribus seruitutis in Christo. §.15. & seqq.
 Censet Adrianus Christum non fore vnã personam, sed duas, si esset Dei seruus. §.17. & seqq.
 Ostendit Adrianus eum solum esse seruum metaphoricè, sic explicans vetus Testamentum. §.18. & 50. & 52.
 Christus in nouo Testamento non appellatur seruus ex Adriano. §.20. 50. 52. & 71.
 Christus Deum non appellauit dominum suum. §.20. explicat Adrianus seruitutem Christi metaphoricam. §.21. & 22.
 Ostenditur auctoritas Concilij Francordienſis & Adriani. §.23. & 24.
 Non solum est negata Christi seruitus ex peccato, sed etiam communis omni creaturæ puræ. §.23. 27. & 28.
 Elipandus non admittit in Christo peccatum. §.28.
 Captiuum esse Christum, non significat eius peccatum. §.31.
 Adrianus omnes seruitutes proprias expellens à Christo, primum probat eum non fuisse seruum ratione peccati. §.36.
 In nullo sensu proprio, admisisse Concilium Christum esse seruum, probatur, quia distinxit vocem seruus ambiguam. §.34.
 Christum non fuisse hominis seruum, probatur ex Concilio. §.36.
 Christus à matre habuit nobilitatem sæculi. §.37.
 non fuit seruus angelorum, ex Concilio. §.38.
 non fuit seruus Patris. §.39.
 Seruus & adoptiuus sunt idem. §.40.

Petr. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars I.

In nullo sensu proprio Christus est seruus. §.39.
 Libertas Christi opposita seruituti, definita est ab Ecclesia. §.42. & seqq.
 Obiectio Patri Lorca. §.42. & seqq.
 De solutione ex dualitate personarum. §.47.
 Elipandus post vnionem non dixit duas personas. §.48. & 50. & disp.83. §.7.
 Seruitutem omnem proprie Adrianus negat in Christo. disp.78. §.49.
 Concilium dixit seruitutem propriam pugnare cum vnione hypostatica. §.51. 53. & 54.
 Idem probatur ex Adriano. §.52. & 53.
 Ex seruitute intrulit Concilium dualitatem personarum. §.54. & 55.
 Seruitutem & sæculi & Dei negarunt Concilij Patres. §.56.
 explicatur S.Thomas. §.57. & seqq.
 In Christo est seruitus metaphoricè per subiectionis obedientiam. §.58.
 Propria seruitus exigit separationem serui à domino. ibid.
 Alij doctores explicantur. §.60.
 Obijciuntur argumenta ex veteri Testamento. §.61.
 Explicantur de allegorica seruitute. §.62.
 Huic expositioni nituntur Concilium & Adrianus Pontifex. §.64.
 Regula generalis explicandi sacram Scripturam. §.63. & 64.
 In veteri Testamento non est etiam metaphoricè indicata dualitas personarum in Christo. §.68.
 Quamuis in nouo Testamento Christus diceretur seruus, esset per allegoriam. §.70.
 Concilia non falluntur in exponendis Scripturis, nec in rationibus vnice necessarijs, licet aliqui Concilij Patres fallantur. §.72.
 Deus & Dominus non significat idem. §.75.
 Augustinus est a nobis, negans Christi seruitutem. §.76.
 Respondetur ad argumenta. §.78.

Species impressa.

Species impressa naturalis quidditatiua non potest esse de obiecto supernaturali. disp.55. §.136.
 Species euidens de futuro libero est supernaturalis. §.137.
 De obiecto supernaturali potest esse species quidditatiua supernaturalis. §.138.
 Species naturales angelorum sunt vniuersaliores speciebus Christi supernaturalibus dependentibus in vsu à sensibus. §.145.
 Species supernaturales Christi reliquæ sunt aequè vniuersales ac angelica. §.147. & 148.
 Vna species Christi representat obiecta infinita naturalia. §.149.
 non tamen omnia. §.151.

Spes.

vide Christi virtutes.

Subiectum.

Subiectum actionis & termini per illam producti idem est. disp.22. §.1.
 Subiectum dicitur multipliciter. §.3.
 Subiectum improprie est multiplex. §.9.
 Subiectum proprie est quod recipit formam. §.11. & 12.
 Subiectum influit cum sui mutatione formaliter. §.14.
 Verbum non est subiectum vnionis hypostatica. §.16.
 Subiectum eius vnionis est humanitas. §.18.

H h b 2

Subiectum

INDEX RERVM.

Subiectum receptiuum solum est quod perficitur. §. 32.
 Subsistentia.
 Subsistentia varias habet significaciones. disp. 33. §. 4.
 Tres subsistentia humana cum vna natura essent vnus homo. disp. 39. §. 34.
 Subsistentia humana non fuit assumpta à Verbo. disp. 44. §. 1.
 Subsistentia non habet influxum in actiones. disp. 59. §. 51. & 52.
 Substantia.
 Non est de ratione substantia, vt sit incompletum omne ens cui aduenit. disp. 69. §. 31.
 Substantia supernaturalis.
 Discrimen substantia supernaturalis ab vnione, in impotentia peccandi. disp. 60. §. 28.
 ipsa est impeccabilis. §. 31.
 Suppositum.
 vide Actio.
 Suppositum est pura conditio ad actiones natura. disp. 27. §. 35.
 Actiones possunt concipi prius quàm suppositum, & esse absque vilo. §. 36. & seqq. maxime 38.
 Sine supposito potest diuinitus esse natura. §. 38.
 Suppositum creatum non est modus, sed res absoluta. disp. 32. §. 1.
 Suppositum creatum potest diuinitus terminare alienam naturam. §. 2.
 quid, si esset modus. §. 3. & seqq.
 Varia opiniones eadem de re. ibidem & seqq. vide Subsistentia.
 Tenebrae.
 Tenebrae non videntur oculis. disp. 8. §. 6.
 Terminus.
 Terminus in fieri, est formaliter actio terminata ad illum. disp. 34. §. 62.
 Terminus, & eius productio, habent idem subiectum. disp. 22. §. 1. & 2.
 Terminus vt terminus non mutatur proprie actione quam terminat. §. 31.
 Varia termini acceptiones. §. 38. & seqq.
 Terminus à quo, & ad quem vnionis hypostatica. §. 42.
 Terminus est intrinsecus sine ratione subiecti. §. 46. vsque ad 55.
 Theandrica operatio.
 vide Operatio theandrica.
 Theologia.
 Facultas de Deo homine est pars Theologiae. in proem. §. 3.
 Huius facultatis principia sunt propositio fidei, & altera naturalis. §. 4.
 Eius obiectum immediatum attributionis, est Deus homo. §. 5.
 Non est opus ad hoc mysterium, nisi fides & facultas naturalis. §. 6.
 Hec facultas est de singularibus. §. 8. & 13.
 Hec facultas quo pacto probet suum subiectum, illudq; supponat. §. 14. & seqq. praesertim 19. & 20.
 Hec facultas non est proprie scientia. §. 21.
 est praecipue speculatiua, uem practica, sed minus praecipue. §. 22. & seqq.
 Hec facultas est pars Theologiae, non verò illi subalternatur. §. 25. & seqq. praecipue 29.
 Utilitas & dignitas huius facultatis. §. 35. 36. & 37.

Timor.
 vide Tristitia & timor.
 Timor Christi.
 vide Virtutes Christi.
 Tristitia & timor.
 Christus habuit tristitiam & timorem. disp. 67. §. 1.
 verè & sine metaphora timuit mortem, & pauit, & habuit tedium & tristitiam. §. 2. & disp. 75. §. 19.
 Veniale peccatum.
 vide Peccatum mortale & veniale.
 Verbum, Filius Dei.
 Verbum non est subiectum vnionis hypostatica. disp. 22. §. 16.
 Verbum vnitur extrinsecè, & non intrinsecè, humanitati. disp. 21. §. 40. & seqq. & disp. 22. §. 22.
 Verbum cum humanitate constituit vnum per se. disp. 22. §. 23.
 Hanc difficultatem de non mutatione Verbi non satis explicauerunt Doctores. §. 27.
 Late explicatur quare Verbum non mutetur. §. 27. & seqq.
 Verbum est terminus intrinsecus vnionis hypostatica. §. 46. & seqq.
 Virtus.
 Virtus quid? eius diuisio in theologiam & moralem. disp. 49. §. 1.
 Virtutes Christi.
 In Christo non fuit fides Theologica. disp. 49. §. 2.
 in eo fuit & est spes. §. 4.
 fuerunt in eo virtutes morales. §. 5. & seqq.
 non fuisse poenitentiam, est probabile. §. 13. & seqq.
 fuit in Christo substantia poenitentiae. §. 23. & seqq.
 Christus habuit dona. disp. 50. §. 1. & seqq.
 in Christo est donum timorù. §. 4. & seqq.
 Visio beata.
 Discrimen visionis beatae ab vnione hypostatica in impotentia peccandi. disp. 60. §. 28.
 Vnio hypostatica.
 Vnio hypostatica non est de relationis predicamento. disp. 1. §. 7. disp. 21 §. 84.
 nec est extrinseca terminis vnitis. disp. 1. §. 15. & 16.
 Vnio hypostatica est primum infinitum. disp. 9. §. 44.
 eius carentia iam promissa, esset infinita poena. §. 46. & seqq.
 Vnio hypostatica non est immediatè facta ad naturam Dei. disp. 15. §. 33. & seqq.
 Argumentum ex identitate hypostasis & natura diuina, eiusq; dilutio. §. 36. & seqq.
 Vtendum est distinctione virtuali ad hoc mysterium. §. 38.
 vide Natura diuina & Natura humana.
 Vnio hypostatica facta est immediatè in persona Verbi. disp. 17. §. 2.
 facta est immediatè in hypostasi. disp. 18. §. 1.
 Quo pacto errabatur hic Nestorianè. §. 2.
 Vtrum vnio hypostatica sit distincta ab extremis. disp. 21. §. 2. & seqq. late.
 negant multi. §. 3.
 eorum argumenta soluuntur. §. 4. & seqq.
 Distinguitur ab extremis. §. 7.
 7410

INDEX RERVM.

ratio manifesta. §.8.
 Confutatur solutio diuersa connotatione voluntatis Dei. §.9. & 10.
 Illa ratio probaret albedinem non distingui à subiecto. §.12.
 Varia responsa reselluntur. §.13. & seqq.
 Doctrina de connotatis hic applicatur. §.19. & seqq.
 Ea doctrina est falsa in predicamento relationis. §.23.
 Si in predicamento relationis sit vera, uem in alijs. §.24. & 25.
 Sententia Nazarij implexa est. §.30.
 Argumenta Nazarij reselluntur. §.30. & seqq.
 Vnio hypostatica est ordo ad hanc humanitatem, & hanc personam. §.35.
 Vtrum vnio hypostatica sit composita. §.38. & seqq.
 Vnio est intrinseca Verbo ut termino. §.40.
 Cur in humanitate sint duæ vniones, ad Verbum autem vna. §.43.
 Vnio non pertinet ad perfectionem Verbi. §.45.
 Vnio hypostatica est vna tantum. §.46.
 vnit vtrumque extremum, ut possunt vniri. §.47.
 Vnio hypostatica non est ab æterno. §.48. & 49. & seqq.
 Vtrum vnio hypostatica sit substantia, an accidens. §.54. & seqq.
 Durandus eam dicit accidentalem. §.55.
 Durandus hic sensu catholice. §.57.
 Phrasis tota est non mala, sed vitanda. §.58. & 59.
 Sententia Okami, & Gabrielis explanatur. §.60. & seqq. & §.66.
 Impugnatur ea sententia de vnione hypostatica consistente in qualitate. §.67. & 68.
 Vnio hypostatica est verè substantia, & non denominatiue. §.69.
 ex Concilijs non potest id probari, vti nec eam esse distinctam. §.70. & 71.
 Probat, vnionem esse substantiam, ex Theologis & maiori consonantia cum Concilijs. §.79.
 Ratio à priori, cur sit substantia ea vnio. §.80.
 Vnio hypostatica est modus substantialis. §.86.
 vide Incarnatio.
 vide Subiectum.
 vide Verbum, Filius Dei.
 Causæ efficientes vnionis. disp.23. §.1. & 2.
 Vnio hypostatica an sit maxima vnionum. disp.24. §.2.
 de eius perfectione. disp.21. §.95. & seqq.
 Vnio est facta per generationem supernaturalem. disp.24. §.3.
 Vnio hypostatica est posterior natura quàm anima. disp.27. §.34.
 an sit Christo naturalis. disp.30. §.2.
 Vtrum vnio facta sit in sola hypostasi, an etiam in natura. disp.33. §.4. & seqq.
 Opinio Durandi de duabus vnionibus ad naturam hypostaticam. §.2.
 vnio facta est immediatè in hypostasi, non verd in natura. §.13.
 Auctoritas Concilij Toletani quoad vnionem. §.14.
 Probatio ex S. Anselmo & ratione. §.16. & seqq.
 Opposita ratio de Incarnatione totius Trinitatis, vrgetur contra Durandum. §.17. & seqq.
 De opinione Dom. Soti & Franc. Victorie. §.27. & seqq.
 aliquantulum hæc declinat errorem Durandi. §.28. sed non planè. ibidem.

ea & Nominalibus imponitur. §.31.
 Vtrum vnio facta sit ad existentiam communem. disp. 34. §.1.
 quid sentiat Capreolus. ibidem.
 Vnio hypostatica prior natura est quàm vnio inter corpus & animam. §.14.
 Vtrum vnio hypostatica sit facta ad existentiam Verbi. §.67. & seqq.
 non esse factam ad existentiam Verbi, probatur. §.81. & seqq.
 probatio ex Concilio VI. generali. §.87.
 Vnio facta est ad proprietatem Filij, nec est toti Trinitati communis. §.94.
 De perfectione physica & morali vnionis: & de eius excellentia ante visionem & gratiam. disp.21. §.95. & seqq.
 Quæ ratione Christus meruit vnionem.
 Non est questio nisi de humanitate præcisa ab vnione. disp.25. §.1.
 Christus ante vnionem nullum actum exercuit ut homo, id est, eius humanitas nec prius tempore, nec natura, nec ratione. §.2.
 Quid hac in parte probetur ex S. Augustino. §.3. & seqq.
 Clara probatio ex Augustino. §.7.
 Conclusio probata, & explicatus Epiphanius. §.8.
 Respondetur argumentis. §.10. & seqq.
 An humanitas potuerit ex natura rei mereri Incarnationem. disp.26. §.1. & seqq.
 non potuit ex natura rei. §.4.
 Non officeret gratia, si mereretur humanitas vnionem ex operibus gratia. §.5.
 Nec si daretur congruè ex operibus naturalibus. §.7.
 De dignificatione operum sequentium vnionem vel gratiam habitualement, late agitur §.10. & seqq.
 Aliorum probatio de essentiali dependentia operationis à supposito. §.18. & seqq.
 sed impugnatur. §.19.
 Multa potest Christus mereri, sine quibus in genere esse non potest. §.23.
 Probatio ex Augustino, & ratione præmij non possibilis datu, si præuidetur ante opus. §.27. & seqq.
 An humanitas diuinitus potuerit vnionem mereri. disp. 27. §.1. & seqq.
 eam potuit diuinitus mereri. §.2.
 Sententia acuta cuiusdam boni Doctoris de supposito vago & determinato. §.3. impugnatur. §.4. & seqq.
 Respondetur ad argumenta. §.10.
 Opinio P. Suarij de intentione & executione in merito. §.13. & seqq. impugnatur late. §.15. & seqq.
 Si Christus potuit mereri vnionem, eam est meritis. §.16.
 Ratio, cur potuerit humanitas mereri vnionem diuinitus, ex independentia essentiali suppositi. §.36. & seqq.
 Christus quo pacto potuerit impetrare matri & patribus merita ad circumstantias Incarnationis. disp.28. §.21. & seqq.
 Per duas actiones adequatas productas possunt hæc componi cum maternitate Maria ex meritis Christi. §.46. & seqq.
 Vnitas Christi.
 Christus est vnus. disp.72. §.1.
 est vnus, & non duo. §.4.
 non est aliud & aliud in recto, etsi in obliquo. §.5.
 Voluntas Christi.
 In Christo sunt duæ voluntates, contra Monothelitas. disp.74. §.1.

INDEX RERVM.

- In ipso fuit voluntas humana. disp. 74. §. 2.
 fuit in Christo voluntas sentiens dolorem. §. 3.
 & voluntates efficaces. disp. 75. §. 1.
 habuit voluntatem de aliquo obiecto quod non fuit adeptus. §. 2.
 Adhibuit media, sciens ea non profutura. ibid.
 Ea voluntas ab imprudentia vindicatur. disp. 75. §. 2. & 5.
 vide ibi de scientia Christi sequente eam voluntatem. §. 4. & 14.
 Nec à scientia media imprudentia arguitur in ea voluntate. §. 5.
 Comparatur voluntas latendi cum voluntate saluandi reprobos. §. 6. 7. 8. & 9.
 Christus verè desiderauit fugam mortis, pro qua media adhibuit prudentia, & maxime vtilia fini. §. 10.
 Ex diuersis scientijs potuit habere diuersas voluntates, non tamen contrarias. §. 12.
 Licet scientia de euentu fuit natura posterior, quam voluntas latendi; tamen in Christo non fuit ignorantia. §. 14. & 48.
 Alia ratio vindicandi voluntatem latendi ab imperfectione & imprudentia. disp. 75. §. 16.
 De voluntate fugiendi mortem late differitur. §. 17. & seqq.
 Christus verè timuit & pauit. §. 19.
 Quid timuerit ex sententia S. Hilarij. §. 21.
 Negari non potest Christum timuisse mortem. §. 23.
 Explicatur S. Hilarius. §. 24.
 Verùm illa voluntas non moriendi fuerit efficax, an simplex. §. 25.
 Eam fuisse simplicem displicentem quinam censeant. §. 26.
 Fuit desiderium efficax ex parte Christi, sed si placeret Patri. §. 29.
 Actum illum fuisse necessarium, censent aliqui. §. 34.
 In primo instanti conceptionis impetrauit Christus Adamo primam gratiam, & habuit voluntatem conditionatam non redimendi, si esset opus. §. 38. & 39.
 quos actus tunc habuit. §. 39.
 Christus voluit in horto aliud genus satisfactionis quam per mortem, abstractus ratione pro illo signo à cognitione decreti Dei illud non acceptandi. §. 40. 41. & 47.
 Cognito decreto Dei efficaci de non acceptanda alia satisfactione, Christus non orauit Patrem pro fugienda morte. §. 45.
 Aptè componitur hæc voluntas absq; dissonantia à diuina, ibid.
 Potuit Christus desiderare non mori antecedenter & conditionatè, ante cognitum decretum Dei, consequenter non potest. §. 46.
 Egregia difficultas, quo pacto ille actus Christi sit tertius aut quartus ordine in Christo, cum fuerit in fine vite. §. 49. & seqq.
 Illa voluntas Christi orta ex apprehensione externa solantis angeli cuius praterijt. §. 54.
 Voluntas humana Christi numquam fuit contraria diuina. §. 55.
 Christi voluntas non exercuit actus contrarios in oratione in horto. §. 56.
 Voluntas humana efficax & absoluta in eo impleta fuit semper. §. 57.
 In ijs qua voluit conditionatè, aliquando non fuit impleta. §. 58.

FINIS.

